

Rød Ungdoms avis Nr. 2 — 1980

SJEKKING — SEX — KVINNEKAMP

Frigjøring fra følelser?

—Ville det være et mål for kvinnefrigjøringa at jenter kunne ha sex like lite bindende og følelsesløst som gutter ofte har?

Cecilie, 17 år: Nytelse for nytelsens skyld? Ja, selvfølgelig.

Et halvt dusin gutter og jenter uttaler seg om sjekking og kjønnsroller på side sex og sju.

AUFs nye konkurrent

SIDE 11

Ferieredaksjonen anbefaler

Pilegrimsferd langs Route 80

Sosialistisk Ungdom drar til Cuba, Stalin-fetisjistene i KA reiser til Albania, AKP'erne til Kina og dopfrikken til Amsterdam. — Og vi? Ganske riktig, Rute 80-leserne valfarter til — eller på — The Original ROUTE 80!

Route 80, ja. Route 80 er en lang, snirklete vei som strekker seg fra Savannah, Georgia til San Diego, California. Den binder sammen to områder der den nasjonale undertrykkninga er spesielt framtrepende: De stjerne meksikanske territoriene og den svarte, afro-amerikanske nasjonen, Black Belt South. Nord-Mexico blei annektert av den unge ekspansive settlerstaten USA i midten av 1800-tallet. Nå heter det Sør-California, Arizona, New Mexico og Texas. Like inntil, og delvis inni disse strøka ligger den svarte nasjonen — de områdene der etterkommerne til afrikanske slaver har utvikla seg til en egen nasjon. Kampen mot nasjonal undertrykking og rasistisk Ku Klux Klan-terror forener afro-amerikanerne i Øst og chicanoene (av meksikansk opprinnelse) og indianerne i Vest. Men også Route 80. Route 80 holder seg innafor begge disse koloniserte områdene, og kan derfor ikke sees på som en «hvilken som helst USA-vei». Den ligger jo ikke i USA. Så de som har sikla etter en «forklaring» på avisnavnet vårt, kan trygt ejakulere nå.

Rute 80's ferieredaksjon har prøvekjørt Route 80 og kan melde om godt veidekke, breie motellsenger og lave bøter. Den beste forflytningsmetoden langs Route 80 er ved hjelp av bil, enten den nå er leid, kjøpt eller «lånt» (NB! Pass bare på at den er utstyrt med aircondition! RÅ's Mercury hadde en defekt utgave av arten. «Sosial

praksis alene» (Mao) lærte oss nødvendigheta av et funksjonsdyktig eksemplar).

«Route»-systemet er det gamle veisystemet i Statene. Motorveiene i det nye veinettet kalles «Interstate». Derfor faller Route 80 sammen med flere Interstate-veier på sin snirklete ferd kyst til kyst, hovedsakelig Interstate 20, 10 og 8. På tross av dette har vi vært i stand til å lage en fullstendig kartoversikt over Route 80. Som du kan se på kartet passerer Route 80 en del historiske steder. Savannah, f. eks., har gitt navn til det første dampskipet som kryssa Atlanteren i 1819 og verdens første atomdrevne handelsskip (demontert i 1970). I Alabamabyene Montgomery, Tuskegee og Selma sto det store kamper under borgerrettsbevegelsen i 60-åra. I Dallas blei J. F. Kennedy skutt i 1963 — et sjølvklart reisemål for diggere av vestkystgruppa Dead Kennedys! Ellers har Texasbyene Fort Worth, Abilene, Pecos og El Paso en spesiell klang hos westerninteresserte. Den sistnevnte byen, forøvrig tvillingby til den meksikanske Ciudad Juárez, anbefales spesielt av ferieredaksjonen.

I Tombstone foregikk Vestens mest berømte shoot-out 26. oktober 1881. Earp-brødrene og Doc Holliday møtte Clanton-brødrene og McLowry-brødrene i leiestallen O.K. Corral. Idag er hendelsen rekonstruert med voksfigurer. Route 80 går tvers igjennom denne berømte byen . . .

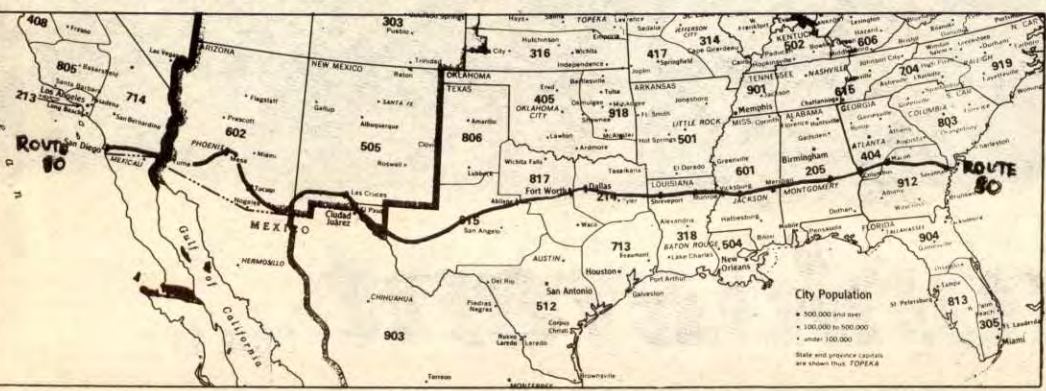
. . . Og nordvest til Tucson. Utafor byen ligger Saguaro nasjonalpark, tettvokst av den karakteristiske Saguaro-kaktusen. Der fins også «Old Tucson», en filmby opprinnelig bygd i 1939 av Columbia for filmen «Arizona». Siden utvida med både bygninger og antikviteter. Pass bare på å komme før 5 p.m.! Ferieredaksjonen vrenge inn på parkeringsplassen 10 minutter over, og blei nekta adgang av feite gunslingers.

Før Route 80 strekker seg inn i Yuma-ørkenen mot Yuma tar den en nordlig sveip oppom Mesa (der en av undertegnede tremenninger bor) og Phoenix, der norske pilot-elever lærer å fly. Fra Yuma — byen med det berømte fengslet — og Imperial Valley holder Route 80 seg et stykke under havflatenivå i kaliforniske ørkenomgivelser før den ender opp i San Diego, en viktig flåtebase med kort vei til Mexicogrensa. (Forøvrig kjent for et skikkelig flykræsje for et par år sida.)

Rute 80 arrangerer ikke turer på Route 80. Ta kontakt med SAS, Northwest Orient, eller ditt lokale reisebyrå for nærmere opplysninger.

Tilslutt en oppfordring til alle pilegrimer: De første som sender oss et Route 80-skilt får et årsabonnement i premie. De neste får nøye seg med enkelt-eksemplarer av nyeste nr. Men husk at det er strengt forbudt å fjerne offentlige veiskilt!

Anders Austskog

— enhet på gatekampens grunn?

«Kravet de samler seg bak er kort og greit: AJZ, et autonomt ungdomssenter, der ungdommen sjøl er herre i huset og ingen purk slipper inn», skriv Ritchie Klein fra Zürich. Styresmaktene si iskalde haldning til ungdomskrava får AJZ-rørsla til å kalle staten eit «Grønland». Det dei vil er å smelte isfjellet. «Züri brännt — Das Packeis schmilzt», roper dei. Men den sveitsiske ungdomsrørsla utfordrar ikkje staten si makt, ho har eit begrensa mål: Ein fristad frå den menneske- og ungdomsfiendslege kapitalistkvarna, ei hule der dei er i fred for forfølgjing og overgrep og der dei har styringa sjølve. I denne handfaste kampen har dei valt å slå tilbake alle åtak frå borgarstaten utan omsyn til kva for valdsnivå fienden vel. Die Jugendbewegung har lagt den «passive motstanden» bak seg for godt. Slik har dei sette igong ei almen radikaliserings og tvingi fram i lyset dei primitive maktmidla systemet eigentleg bygg kontrollen sin på.

Men er ikkje opprøret blindt? vil nokon spørje. Til det vil eg seie at Zürich-ungdommen til no har vore svært så medvitne om kven dei skal slå mot. Rutekningen langs Bahnhofstrasse (pardegata i byen) må sjåast på som symbolske handlingar, og dei er konsekvent retta mot storkonserna, bankimperia og andre spesielt rotne krem-

marar. Det er viktig å vise til at det er snutevalden som avlar motvalden. Motvalden rettar seg mot oppdragsgjevarane til snuten.

I alle høve kan det aldri vere oppgåva til revolusjonære å stogge ei gatekamprørsla berre fordi ho ikkje har sin «medviten strategi for å styrte staten», eller sagt på ei anna måte: Ikkje står 105% på vår line.

Vi må derimot sjå på det som vår plikt aktivt å ta del i slike optøyar. Så kan vi kritisere dei sidene ved dei vi tykkjer er dårlege, oppmuntre og stø dei elementa/strømningane vi meiner står nærare ei målretta line, og arbeide for at hendingane styrker antiautoritære, opprørske haldningar blant folk. Slik får fleire ei forståing for borgarstaten sitt barbari og at det er naudsynt å knuse heile dritten. Men til dette arbeidet trengs det ein organisasjon som har omstyrting av klasseforholda som hovudoppgåve, det trengs ei revolusjonær gruppe. Ellers blir det lett for andre meir eller mindre velmente tendensar å vinne fram og skape forvirring, t.d. tankar om at kampen i hovudsak står mel-

lom generasjonane og elitistiske idear om fåtalet som skal gripe makta «på vegner av» det treige, handlingslamma folket. Men når det er sagt, vil eg òg åtvare mot sjølvdigging innafor egne rekkjer, noko som artar seg som uvilje til å lære av andre, nye tankar, og som ender i dogmatisme og forsteining. Vi har mykje å lære av dei fleste opprørsideologi-

ane. Nett no gjeld det å lære av die Jugendbewegungs praktiske erfaringer. Det gjeld på slike område som demo-taktikk (små grupper med kjappe, militante åtak framfor ein stor demo, avleingsmanøvrar, blindspor osv.) og vernetiltak (t.d. gassvern: Dykkermasker/symjebiller for auga, andletstørkle med fille dynka i sitronsaft foran nase og munn).

Slike erfaringar kan gjere oss betre istand til å stå i mot dei mest brutale politiåtak, men er ikkje endelege «løy-singar» på politivalden. Det kan stå harde slag om snevre kampsaker som t.d. ungdomshus, rockesenter og okkuperte bustader. Men politivalden, overgrepa og forfølgjinga blir vi ikkje kvitt før vi spyler vekk heile rotenskapen. Og til å knuse staten trengs meir enn nokre tusen gatekamp-utrusta ungdommar. Til det treng vi ei svær og brei masserørsla, sameint om nett ei slik omvelting.

Eisbrecher & Bevegelsen

Siden den første spontane aksjonen 30. mai har ungdommen skapt sin egen BEVEGELSE. Særlig da de hadde et provisorisk AJZ ble det nødvendig å ha en form for organisasjon. Man kan vel ikke akkurat si at de stort sett bare på papiret eksisterende ml-gruppene var de ideelle forbundsfeller. Det måtte en ny organisasjon til. Tre ting ble grunnleggende: 1. Platt-

formen er AJZ. 2. Vollversamlingene, allmøter for alle interesserte, er den demokratiske basen. Alle kan si ALT, her blir alle beslutninger fattet. 3. Eisbrecher (isbryter) er undergrunnsavisa til Bevegelsen. Den kommer ut hver uke med aktuelt stoff av og for ungdom og mobiliserer til demoer. Opplaget har vært jevnt stigende. 19. desember lå det på 18 000 eks.

DEN «PASSIVE MOTSTANDEN»S TID ER FORBI I ZÜRICH:

Vi kjenner det igjen her «hjemme»: Ungdommen finns, men skal ikke høres, synes eller merkes. Bare som forbrukere og kjøpere på borgersamfunnets «ungdoms-marked» kan vi godtas. Ellers er vi en irriterende, men dessverre eksisterende realitet som borgerskapet må «hanskes med». I Norge legger borgerne ned fritidsklubbene, lar skolene forfalle og driter i å skaffe oss utdanning, tak over hue og inntekt. 30. april jager de Oslo-ungdommen gjennom gatene og skriker over seg om «den fæle ungdommen», mens de sjøl er de ansvarlige for råttenskapen vi reagerer på. Til nå har vi stikki av eller latt oss bli huka-når borgerstaten

har lukka ørene for våre synspunkter og tatt til batongene, lærstøvlene og gassgranatene. I Nederland, Vest-Tyskland og Sveits har ungdommen slått inn på en annen holdning til de samme tilstandene: De har gått til aktiv motstand. I Amsterdam og Freiburg utkjemper husokkupanter reine gateslag mot de uniformerte køllesvingerne. I Zürich setter folk nesten livet til i uforsonlig kamp for et sjølstyrt ungdomssenter. RUTE 80 har besøkt ungdomsbevegelsen i Sveits, som har finni fram til nye, uortodokse kampmetoder i arbeidet med å «smelte isfjellet».

**Dere har Operaen,
Vi vil ha AJZ!**

Zürich 30. mai 1980. Bystyret bevilger 61 mill. SFr. (180 mill. Nkr.) til oppussing av Operaen. Helt siden 1950 har bystyret neglisjert kravet om et sjølstyrt ungdomshus. Begeret er fullt. Flere hundre ungdommer trekker ned til Operaen. En demo (demonstrasjon) for ungdomshus utvikler seg. Fra en konsert strømmer det til med ungdommer som har hørt om demoen. Den fredelige demonstrasjonen blir brutalt angrepet av spesialtrent politi i fullt kamputstyr. Hele helgen fortsetter gatekamper mellom ungdom og politi.

I denne helgen opplevde hundrevis av züricher-ungdom sin første demonstrasjon. Men det skulle bli flere, både når det gjaldt demonstrasjoner og antall demonstranter. Kravet de samler seg bak er kort og greit: AJZ, et autonomt ungdomssenter, der ungdommen sjøl er herre i huset og ingen purk slipper inn.

I slutten av juni fikk de et provisorisk AJZ. Det utviklet seg flere aktiviteter: Teater-,

diskusjons- og filmgrupper. Pønk- og New Wavegrupper fikk for første gang et eget sted til å øve og opptre! Men etter seks ukers drift stengte myndighetene ungdomssenteret etter en brutal politirazzia der det ble funnet en gasspistol, noen gram knark og endel gjenstander som hadde mistet sin rette eier. Ungdommens raseri utløste gedigne demonstrasjoner hvor politiets brutalitet var utrolig. CS-gass, gummikuler og vannkanoner ble politiets redskaper. Ungdommen bygde barrikader og serverte molotovcocktails. Ungdommen slår tilbake. De lar seg ikke mørbankes lenger uten å ta igjen. Hver helg fram til nå har det vært uro i Zürich. Julaften satte Bevegelsen iverk en nøye forberedt aksjon. 6000 tok del i demoen. Det ble gjort forsøk på å storme AJZ, men det mislyktes. Det var bare demonstranter i byen og dårlig med gjemsteder. Flere hundre ble jaget gjennom en elv. En bombe eksploderte på flyplassen.

I begynnelsen av februar meldes det om nye gateslag i Zürich. Kampen fortsetter for AJZ.

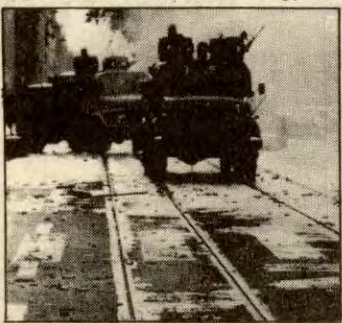
— Står vi stille, blir vi banka opp!

Zürich 18. desember 1980. På en Vollversammlung (allmøte) i AJZ-bevegelsen diskuteres aksjoner på julaften (AJZ — Autonomes Jugend-Zentrum = sjølstyrt ungdomssenter). Rute 80 treffer Fritz Müller, 19 år og heldags AJZ-aktivist.

Av Ritchie Klein — Zürich

— Hvordan klarer dere å slåss mot politiet? De er jo temmelig brutale etter det som sies her og det deres skriver i Eisbrecher?

— Snuten er utrolig brutal! Å bli skutt på med gummikuler er ingen fornøyelse. I begynn-

elsen hadde vi én stor demo. Men disse demoene ble et altfor lett bytte for pinken. De satte inn hele sin styrke på en gang. Dermed klarte de altfor lett å spre sin terror. Men vi har mer og mer lagt om taktikken på gata. Vi opererer nå ofte med mindre grupper som slår til bak politiets linjer. En demonstrasjon er ofte bare en avledningsmanøver. Purken blir usikker på hvor de skal slå til, de må dele opp styrkene sine. Dette er en stor fordel for oss, det blir vi som har fordelene med overraskelser.

— Men politiet bruker f. eks. gass — hvordan går det når hele byen er et stort gasskammer?

— Hehe, jeg har jo hørt om det som skjedde hos dere... Vi har gode erfaringer med dykkerbriller, har dere det i Oslo?

— Du nevnte gummikuler, er ikke det et farlig våpen?

— Selvfølgelig er de farlige! Flere er blitt blinde på grunn av den dævelskapen. Men vi kan ikke la oss knekke av purkens terror. Vi gir oss ikke før vi har vårt AJZ!

Hvorfor sånt hastverk?

Verden er i forandring. Ingenting er like sikkert som at verden ser anderledes ut i morgen enn den gjør idag. Derfor kan heller ikke våre tanker, våre arbeidsmetoder og vår teori slepe etter utviklinga. Våre tankebaner må få næring fra virkeligheten. Vi må hente nye ideer fra verden rundt oss, som hele tiden er i forandring.

I 60-åra var USA-imperialismen verdens folks hovedfiende. Men det som var riktig i går er feil idag. Idag er Sovjet den største trusselen mot verdensfreden og verdens folks hovedfiende. Sånn er det med alle saker. Faktisk gjelder dette også teoretiske spørsmål.

Kunnskap om virkeligheten

Karl Marx het en filosof i det forrige århundre. Etter Pariserkommunens nederlag brukte han disse erfaringene til å videreutvikle sine egne teorier.

V.I. Lenin var leder for den russiske revolusjonen. Han var med på å bringe det russiske folket fra fattigdom og trelldom til økt velstand og til et samfunn som var i folkeflertallets interesse. Lenin hadde nøye studert kapitalismens utvikling og påviste fremveksten av imperialismen. Han brukte tidligere erfaringer til å påvise at et kommunistisk parti var en viktig forutsetning for sosialismens seier. Lenin fornyet marxismen og brakte den inn i det tjuende århundre.

Mao Tsetung hadde store kunnskaper om det kinesiske folket og det kinesiske samfunnet. Mao Tsetung brukte de erfaringene det kinesiske folket hadde gjort som et effektivt våpen for å forandre det kinesiske samfunnet. På denne måten beriket han også marxismen-leninismen sånn at den kunne vekke de kinesiske folkemassene.

Bring marxismen-leninismen til Norge

Marxist-leninistene i Vesten står nå framfor lignende oppgaver. Vi har behov for å oppsummere de sosialistiske landas erfaringer. Men først og fremst må vi i Norge utvikle vår forståelse av det norske samfunnet. Lenin måtte utvikle marxismen for at den skulle vinne folkemassene i Russland. Mao Tsetung måtte bringe marxismen-leninismen til Kina. Sånn er det med oss også. Det er ikke noe rart eller merkelig i dette.

Norge er et høyt industrialisert samfunn i et til nå fredelig hjørne av Europa. I Norge er i gjennomsnitt hver innbygger medlem av fire organisasjoner. Det store flertallet av disse er folkelige og demokratiske organisasjoner. Idag jobber vi altfor mye som om disse organisasjonene ikke eksisterte. kan vi tenke oss et sosialistisk Norge uten at disse organisasjonene og deres medlemmer aktivt slutter opp om en sosialistisk revolusjon? Er vår sosialismemodell tilpasset dette?

Nye problem vil alltid dukke opp

Den nye kommunistiske bevegelsen er i krise. Passivitet, liberalisme, mismot og forvirring har oppstått i krisas kjølvann. Nye problem og nye spørsmål vil alltid dukke opp. Konsolidering og framgang for den nye kommunistiske bevegelse ligger i om vi greier å takle disse problemene. Kimen til framgang ligger i evnen til å bruke praktiske erfaringer fra det norske samfunnet til å berike vår teori og vårt arbeid. Den nye kommunistiske bevegelsen i Norge har et vell av erfaringer og tusenvis av medlemmer med stor tillit i det arbeidende folket. Derfor er vi i motsetning til enkelte andre marxist-leninistiske bevegelse godt rustet for denne oppgaven.

«Elsk meg lite, men elsk meg lenge»

Men samtidig må vi gå imot tendenser til å gi opp ved første hindring. Mange ivrer etter raske framganger og enkelte kamerater går ut av den revolusjonære bevegelsen og noen går i passivitet. Våre gamle feil med spontanisme og utålmodighet kommer til syne. Men vi har ikke så dårlig tid. Å vinne det norske folket for sosialismen er en stor og vanskelig oppgave som ikke kan løses i løpet av et tiår, langt mindre i løpet av noen høstmånader. Vi må innse at dagens problemer som ofte kan synes høye som Alta-demninger, i historias lys blir ytterst små og bagatellmessige. Hvorfor skulle vi gi opp nå? Et ordtak forteller om ei jente som sier til gutten: «Elsk meg lite, men elsk meg lenge». Vi har et langt

liv foran oss. Vi har god tid på oss til å rette opp gamle feil. Hvorfor sånt hastverk?

Det dårligste svaret vi kan gi

Å delta i kampene det norske folket fører er en forutsetning for framgang. I kampen for samenes rettigheter og Altaelva, i kampen for freden og mot Sovjets ekspansjonisme, i kampen for rett til utdanning og i kampen mot det økende rusgiftsmisbruket blant ungdom ligger de erfaringene som skal til for å utvikle og berike vår teori og praksis. Bare ved å delta i disse kampene kan den revolusjonære bevegelsen rotfeste seg i det arbeidende folket og løse dagens problemer. Derfor er passivitet, mismot og liberalisme det dårligste svaret vi kan gi.

Til fordel for hvem?

Noen kamerater tar opp feil som gjøres og er gjort, angriper dem om og om igjen, blåser opp bagateller til hovedsaker og forstørret enkeltpersoners svakheter til det urimelige. Når dette skjer må vi spørre: hvem tjener på dette? Hvis den revolusjonære bevegelsen i Norge blir splittet, hvem skal da kjempe igjennom støtte til det afghanske folket og reise kampen mot den økende økonomiske krisa i Norge? Alle handlinger må til syvende og sist sees i lys av hvordan de fungerer: til fordel for hvem?

BB

ELEVENES ØNSKE

Skoleelevenes felles solidaritetsaksjon i høst skal bygge skoler for afghanske flyktninger i Pakistan. Dette er klart etter den endelige opptellingen av stemmene fra landsmøtene i Norges Gymnasiastsamband (NGS) og Yrkesskoleelevenes og Lærlingenes Interesseorganisasjon (YLI).

Afghanistanprosjektet fikk reint flertall i både YLI og NGS med henholdsvis 72,9 og 50,6 prosent. Etter utregning i følge avtalen mellom de to organisasjonene, viste sluttresultatet at hele 58,4 prosent støttet Afghanistanprosjektet. Dette innebærer en regelrett utklassing av de andre forslagene. Prosjektet til støtte for handicappede på Sri Lanka, som ble nummer to, måtte nøye seg med 14,2 prosent.

Uravstemningene på gymnaset ga Afghanistanprosjektet dobbelt så stor oppslutning som noen av de andre prosjektene. Likevel

rettet en rekke delegater til dels krasse angrep mot spesielt de formelle sidene ved prosjektet. Til tross for at Pål Hougen, som presenterte prosjektet, og delegater som støttet det, gang på gang dokumenterte hvordan det skulle gjennomføres og hvordan pengene skulle overføres. Det ble blant annet hevdet at «ingen i Flyktningerådet kjenner til saken». Dette kom fra innbitt motstandere av Afghanistanprosjektet. Så ble også debatten preget av angrep på og forsvar av Afghanistan - de andre prosjektene kom mer i bakgrunnen.

Blant delegatene på NGS-landsmøtet, som nok en gang var dominert av aktivister fra politiske ungdomsorganisasjoner, var nok de fleste motstandere av Afghanistanprosjektet.

Særlig forsøkte medlemmer av Sosialistisk Ungdom og Arbeidernes Ungdomsfylking å så tvil om Afghanistanprosjektet. Likevel stemte flertallet i pakt med elevenes ønske. En lang rekke skoler hadde gitt sine delegater bundet mandat til å stemme for nettopp Afghanistan. Derfor vil hostens aksjon - etter elevene i de videregående skolene ønske - finansiere skoler for flyktninger fra Afghanistan. Allerede to - tre uker etter vedtaket kan NGS sende folk ned til Pakistan som skal undertegne de nødvendige avtaler for at prosjektet kan realiseres. Det vil bli bygget en skole

ved Peshawar, og en ved Quetta. Etter de behov flyktningene har, vil skolene gi undervisning fra sjette klasse og oppover.

I fjor gikk OD til eritreiske flyktninger i Sudan. Oppslutningen har aldri vært større - f.eks. var YLI med for første gang. Det ble til sammen samlet inn hele 6,1 millioner kroner, som er ny rekord. P.g.a. den store oppslutningen elevene har vist for Afghanistan, ligger alt til rette for en ny kjemperekord til høsten.

Til slutt bør Rød Ungdom roses for å ha vært den eneste politiske ungdomsorganisasjonen som støttet og aktivt arbeidet for at Afghanistanprosjektet skulle vinne. Det er ikke tvil om hvilken utenrikspolitisk sak som opptar ungdom her til lands!

Tom Helge Berglie

SVEISEKURS

ARBEIDSFORMIDLINGA.

10 VEKERS SVEISEKURS tek til på kurscenteret i Førde 12. 1. 1981. Ledige plassar.

Arbeidskontoret for Indre Sunnfjord. Førde, tlf 22144

Denne annonsa var det som traff oss då vi opna ei lokalavis lørdag 13. desember 1980. Då mandagen kom, storma vi til telefonen og slo telefonnummeret som var opp-

gitt i annonsa.

Då det hadde svart, og vi hadde forklart vårt ærend, fekk vi beskjed om at vi skulle komme ned dagen ette for å fylle ut nokre skjema som visstnok hørde til kurset.

Neste dag kom, og vi gjekk i god tru om at no var alle sorger slokte, men dengang ei. Då vi kom ned og fortalde kva for ærend vi var kome i, var det første spørsmålet: ALDER? Vi svarte som sant var, at vi blir 18 i april 1981. Då kom det svaret alle arbeidsledige likar aller minst: DESSVERRE, ALDERSGRENSA PÅ KURSET ER 19 ÅR. Så.....det var berre å snu.

Fortsatt arbeidslause, og for unge til å lære.

Lars Anfinn Steinset. Kjell Naustdal.

av Inge Nilsen

«En lys og en hamburger». «Var det noe annet da?» Serveringsdama spør sjøl om hu kjenner Eivind så godt at hu veit at han ikke skal ha mer — ennå. Det er ikke sjeldent Eivind er her. Han kjenner de fleste folka mer eller mindre. Han kjenner maleriene på vegga som er blitt mørke etter over 40 års tett sigarettøyk. Han kjenner Gro, serveringsdama. Men det er ikke Gro, maleriene eller de skabbete alkisene som gjør at Eivind ofte er på restaurant Pilen. Det er den korte veien. Den korte veien fra Nisseberget, Norges største hasjbørs.

Eivind venter. Det er en del av jobben hans å vente. Vente på kunder og varer. Han har hatt mange forskjellige jobber, men denne jobben er den mest innbringende han har hatt. Hasj *er* innbringende. Noe må en da ha for risken.

Trafikken utafor i St. Olavsgate tetner til. Klokka nærmer seg fire. «Faen, hvor blir det av Gunder, han skulle ha vært her halv fire.» Eivind blir urolig. Gunder, kompanjongen hans i A/S Hasj & Blås, som de kaller seg i høytidelige stunder, pleier å være presis når det gjelder forretninger.

«Kan jeg få en til?» Gro kommer tilbake med en halvliter eksport. «Har du sett Gunder idag?» «Jo, han var innom her ved totida.» «To-tida?» «Ja, han så visst etter deg.» «Faen, avtalen var halv fire.» Da skulle Gunder komme tilbake etter en skikkelig handel. To kilo var det snakk om. Uvanlig leveranse, forresten. To svensker som hadde holdt seg rundt i byen den siste tida, hadde kommi med et skikkelig tilbud.

Det var noen andre folk som hadde ment at A/S Hasj & Blås kunne stille ståler til et sånt prosjekt. Og det kunne de. Som alle selvstendige næringsdrivende hadde de selvfølgelig lagt opp fonds, og det de ikke klarte sjøl hadde de fått lånt. Ikke akkurat i en bank, men pent kontor hadde han i allefall. Messingskilt med «Advokat B. Georgsen» på døra og greier.

«Gro, hvor mye er klokka?» «Kvart på fem.» Faen i hælvet. Eivind lukta snut. Men opplegget hadde virka så drit streit. De hadde hatt med seg prøver på varene. Død russer eller afghaner som det het i gamle dager. Skikkelig avtale og greier. Gunder skulle dra aleine fordi Eivind hadde hatt fingra bort i en handel som nesten hadde endt i rugekassa på Grønland.

Klokka fem betalte Eivind regninga, gikk nærvøs som juling. «Hva kan ha hendt? Ålræit, purken kjenner dem nok. Men hvordan kan de ha fått snusen i dette? Kanskje svenskene er purk?» Han smaker på det. «Nei, en ting er at det bare er bønder i purken her i byen, men svensker? Nei, det høres usannsynlig ut.»

Eivind tar T-banen hjem klokka ni. Han har leita overalt. Har Gunder stikki av med penga? Han får seg ikke til å tru det. Gunder og han har jobba sammen i tre år, og vært kamerater tre ganger så lenge.

Det har vært en slitsom kveld. Først opp på Nisseberget, så til Grünerløkka, Bogerud og Bøler, hilse på på Tveita. Nei, ikke noe Gunder. Romsås svart der og, bare en del pågående kunder som henger på senteret.

Eivind runder hjørnet inn i Jens Bjelkes gate, går forbi tre porter, låser opp den fjerde, inn i gangen. Kan Gunder være hjemme? Han låser opp. Nei, ikke noe Gunder. I kjøleskapet står en eksport, han spretter den, setter seg inn i stua, skrur på TV'en, og banner for at de ikke får inn Sverige.

Gunder satt tilbakelemt i baksetet på en Amazon -71 modell. Han likte egentlig ikke opplegget. Det var litt for uvant, men samtidig, uvanlige opplegg er som regel seifere. Han hadde vært innom Pilen for å se etter Eivind for å diskutere om de skulle trekke seg fra opplegget, men Eivind hadde ikke vært der. Sjøføren gira ned i annet giret i det de tok fatt på de svingete bakkene oppover mot Holmenkollen. «Jøss, skal vi opp å se på utsikten,» tenkte Gunder.

De runda restauranten på Holmenkollen og nærma seg bakken. «Hoppar dom där?» Jonny som kjørte så ut av bilvinduet opp på Holmenkollbakken. «Ja, sjølsagt gjør dem det.» Gunder kunne aldri helt komme over den følelsen av at svensker var litt tilbakestående. Og denne følelsen blussa opp i han nå.

De kjørte videre, svingte til høyre på nedsida av Frognersetern restaurant, og bortover mot Sporten. Den store parkeringsplassen som pleier å være stappfull av biler på skisøndager var nesten tom. Det var egentlig ikke så rart halv tre på en vanlig hverdag. Jonny og Gøte gikk ut av bilen, Gunder fulgte etter. «Har dere ikke varene her?» «Nei, dom ligger två — tre hundra meter borta i skogen.»

A/S HASJ & BLÅS I MOTVIND

De begynte å gå skogsbilveien mot Heggehølet, Gunder kjente seg igjen fra han var liten og skulle se på fem-mila i Holmenkollen. Han og faren hadde pleid å gå inn til Heggehølet og se rennet der. Sikkert det kaldeste stedet på hele løypa, typisk faren.

De var stille når de gikk bortover. De hadde gått en bit, da de gikk ned en sti til høyre. Gunder blei overraska over seg sjøl når han huska at den gikk ned til Bomveien. Stien flata litt ut, og Jonny som gikk først stansa, fordi Gøte hadde stoppa for å slå lens. Da han var ferdig svingte de brått inn i skauen. «Faen så kryptisk dette opplegget var.» Gunder likte seg ikke helt. «Hår skal det vara». Gunder snudde seg for å se etter Gøte. «Hva faen . . .» Mer fikk han ikke sagt før det blei svart, han kjente noen ivrige hender som leita etter penga. Det lukta myr. Han orka ikke. Kjente en varm strøm ut av den ene munnviken. Prøvde å sparke. «Svenskefaen» føyk gjennom hue på Gunder i det det blei helt svart.

Eivind bråvåkna, TV'en suste, og klokka var blitt fem på halv ett. Gunder sto midt i rommet, halta bort for å slå av TV'en. Mørket lå i krokene, det eneste som lyste opp var den møkkete lampetenten de hadde fått av far til Gunder. Men det var nok lys for Eivind til å få øye på hvordan Gunder så ut.

To blåveiser og en tann borte i overmunn. Gunder hadde prøvd å vaske blodet av seg på Frognersetern. «Hva er det du har gjort deg? Du ser ut som et malerskrin i trynet?» Han skulle til å komme med flere spørsmål, men Gunder avbrøyt han, «Har du en rev? eller en øl?» Eivind rista på hue. «Jeg blei robba.» «ROBBA???» Det eneste Eivind ikke hadde tenkt på, hadde skjedd. «Svenskene?» Gunder nikka. Etterhvert kom hele historien. Sakte og med en irriterende lesping.

Eivind gadd ikke høre etter, han tenkte på konsekvensene. Tusenlappene gikk sakte opp i røyk uten at han kunne gjøre noe fra eller til. Han tenkte. Gunder satt på ei flate. En sakte blueslåt brøyt seg gjennom stillheten.

«Gunder, jeg har finni ut hva vi kan gjøre.» «Ååååå?» «Du husker Georgsen, med det fine kontoret?» «Jo, sjølsagt.» Han nevnte en gang at det ville være lønnsomt om vi ikke handla i så store kolli, mer innbringende er det også,» «Hva er det du mener nå?» «Heroin!» Ordet blei hengende i lufta mens Gunder smakte på det. «Lite og nett, ræva full, og du har like mye gryn som om du skulle hatt en ryggsekk med hasj.» Eivind var blitt ivrig nå. Men hue til Gunder fulgte ikke med. «Men vi eier ikke ståler.» «Georgsen har mye og spørr lite. Kom igjen a Gunder. Vi legger ned A/S Hasj & Blås og oppretter Snøhvit import.»

"ET LEDD I EN GLOBAL STRATEGI"

Har du lyst til å vite mer om internasjonal politikk etter arbeidet med OPERASJON DAGSVERK TIL ERITREA?

Bli med på Rød ungdoms studiesirkel om verdenssituasjonen etter Sovjets invasjon i Afghanistan.

Tre møter:

- Forholdet mellom supermaktene og faren for krig.
- Ettergivningspolitikken overfor Sovjet.
- Hvordan føre kamp mot Sovjets aggresjon?

----- Klipp ut, og send inn: -----

☐ Ja, jeg vil bli med på studiesirkel!

☐ Send meg flere opplysninger om Rød Ungdom.

☐ Jeg vil bli medlem av Rød Ungdom.

Navn:.....

Adresse:.....

Postnr/sted:.....

Skole/klasse:.....

Sendes til: Rød Ungdom, Pb.: 610, Sentrum, Oslo 1.

Sjekking er gøy

— eller hva?

Vi hører mange lovord om seksual- og prevensjonsveiledning for ungdom i den «liberale» presse. Og det skulle vel bare mangle. Men når de skriver om dagens ungdom er det én ting de har vondt for å forstå — det framstilles som et fenomen oppstått med «diskokulturen» og vår generasjon. Det forbindes med Donna Summer-stønn, Travolta, «Saturday night fever», utspjåka jenter og gutter med sex i blikket. — Nemlig sjekking.

At sjekking ikke er noe som bare forekommer på diskoteker og iblant deres publikum, er opplagt, men DA er det akseptert, fordi kynismen «for-svinner» i takt med lyskasterne

«... hvis jenta er pen, ser jeg ikke ned på'a, mens ei jente som ikke er pen ser jeg litt ned på. Utseendet er det du legger merke til. Ei pen dame ser du ikke ned på, for hun vil nok ikke være sammen med hvem som helst. Du tenker bare på at du var heldig og er fornøyd med deg sjæl hvis du har klart å sjekke henne.»

og volumet på musikken, og når bare stearinlysene, rødvinen og gitaren er tilbake er straks varmen, freden og

kjærligheten fra 60-årene der. Nåja, jeg skal ikke slenge dritt på 60-årene og den generasjonen, men jeg må innrømme at jeg er forbanna lei av at deres uendelige mimring og endeløse prat om denne «gullalderen» skal bli «brukt» mot oss, for å framheve vår generasjons passivitet. Men dette var et sidesprang... Det er sjekking jeg skulle snakke om; som jeg allerede har sagt er det positivt at ungdom og sex blir skrevet om i pressen, og det kunne gjerne være skrevet mer om dette. Men så lenge vår seksualitet blir skrevet om nesten utelukkende av eldre og «eksperter» føles det som det stort sett gjøres bare for å støtte opp om allerede fastsatte holdninger. Derfor er det viktig å diskutere det oss imellom, ettersom det faktisk er oss saken gjelder.

Den økende seksuelle frigjørelsen som er, og har vært underveis de siste årene har vel kanskje gjort noe overslag. Grensen mellom frigjorthet/uavhengighet og kynisk utnyttelse kan lett bli overskredet, og ettersom man jo er to om det, skjer det ofte på den enes bekostning.

At denne balansen er vanskelig er ikke så rart, når man ser på i hvilket tempo den såkalte «sexrevolusjonen» har kommet og hvordan den er blitt spekulert og fråstet i — også innen den «seriøse» presse. — Men samtidig er jo sex såpass tabu, at den generasjonen som skriver så «åpent» er den samme som lærte deg at onani var stygt og som ikke turte å gi deg skikkelig opplysning hverken om prevensjon eller sex.

Så selvfølgelig kan ikke vi gå hen og plutselig være helt frigjorte fra disse holdningene, akkurat som det heller ikke er oss gitt å være frigjorte fra kjønnsrollene, uansett hvor motivert man måtte være i teorien.

At pressen har stemplet diskoteker, med betegnelser som f. eks. «kjøttmarkeder» er selvfølgelig ikke helt på jordet av dem, men å fordømme det helt er å gå litt for langt, sjekking kan da være både gøy og fint! Eller hva?

Jeg snakket med seks ungdommer, som jeg traff på forskjellige diskoteker i Oslo om dette. Men da meningene er delte kan det jo ikke stå for noe mer enn seks personers meninger og erfaringer, skjønt visse konklusjoner er det vel ikke vanskelig å trekke, når man sammenligner guttas og jentenes svar, som jeg tror er nokså representative.

Har DU noe å tilføye angående dette tema, så skriv gjerne til oss, husk at det er dere vi er avhengige av!

Her er spørsmåla jeg stilte de seks, som dere ser er

noen delt i to (A&B), det betyr at jeg spurte jentene spørsmål A og gutta B.

1. — Er du ofte ute på diskoteker eller lignende sjekkesteder? Synes du at den negative betegnelsen «kjøttmarked» kan være dekkende for slike steder, eller er den sjekkinga som foregår OK?

2. — Kan du sjekke en du ikke kjenner? I så fall kjennes det riktig, eller føler du deg på en negativ måte redusert til et sexobjekt?

3. — Tror du at et forhold som begynner slik kan bli varig, og tenker du bevisst på det i øyeblikket, eller synes du det er OK bare for en natt?

4. A) — Føler du at jenter knytter seg sterkere, og satsar sterkere følelsesmessig enn gutter når de har sjekkeopplegg?

B) — Synes du det er galt at gutter blir framstilt som mindre følsomme enn jenter, og ventelig ikke binder seg så sterkt når de sjekker?

5. A) — Synes du ofte jenter lider av dette, blir sittende og føler seg utnyttet?

B) — Tror du ofte jenter føler seg utnyttet etterpå, eller kan dette like gjerne hende gutter?

6. A) — Tror du gutter ser ned på jenter de sjekker, som vil ligge med dem den første kvelden?

B) — Ser du på ei jente som «løs på tråden» hvis hun vil ligge med deg den første kvelden?

7. — Synes du det ville være et positivt mål i kvinnefrigjøringen, hvis jenter klarte å få et såpass uavhengig seksualliv at de kunne ha sex like lite bindende og følelsesløst som gutter ofte har? Eller er det guttas innstilling som er for kynisk?

HANNE, 19

1. — Ja, en gang i uka. Det kan delvis betegnes som et kjøttmarked, men så lenge du

går ut sammen med en gjeng er det greit.

2. — Ja, jeg kan sjekke en jeg ikke kjenner, men det føles ikke riktig fordi det føles som om du har dumma deg ut og er lett på tråden. Det føles nesten bestandig på den måten hvis det er kun overfladisk kontakt.

3. — Det kan godt bli varig, men det er ikke noe man tenker på i øyeblikket.

4. — Ja, de fleste jenter knytter seg sterkere, tror jeg av egen erfaring og av det jeg har hørt av venninner og andre jenter.

5. — Jeg tror at mange jenter føler seg utnyttet, men det snakker de ikke høyt om, selv de jentene som går ofte på by'n og sjekker mye.

6. — Det er et vanskelig spørsmål, det spørs på åssen gutten er. Det er mange gutter som bare tenker at «hu derre skal jeg ha i senga» og etterpå er det et glemt kapittel for typen, han vil bare tilfredsstille sine egne lyster.

7. — Jeg synes ikke det ville være noe positivt mål for kvinnefrigjøringen at jentene skulle ta over de negative tingene som gutta har, jeg mener at sex bare for å tilfredsstille seg sjæl er gærent. Med andre ord er mange gutter for kyniske.

ESPEN, 21

1. — Jeg jobber på et «sjekkested», og er der ofte utenom arbeidstida. Kjøttmarked er et dekkende ord, men det er greit at folk sjekker hverandre, der, for det skjer jo overalt uansett enten folk er trikkekonduktører eller flykaptener.

2. — Jeg kan godt sjekke en jente jeg ikke kjenner, men jeg føler meg aldri «redusert» til et sexobjekt for det er jeg i mange sammenhenger uansett, betegnelsen sexobjekt behøver ikke nødvendigvis være negativ.

3. — Jeg tror det godt kan bli varig, men det tenker jeg ikke på i øyeblikket. For det vil evt. utvikle seg av seg selv hvis det er grobunn for det.

4. — Jeg kan bare svare utifra meg sjæl, fordi det er ikke noe som heter gutter generelt. Hvis jeg er rusa er jeg mindre følelsesmessig engasjert, men hvis jeg er edru legger jeg mer følelser i det. Det samme tror jeg gjelder for de jentene jeg har vært borti, fordi folk lurer seg sjæl og partneren i et sjekkeopplegg.

5. — Jeg tror at jenter har den følelsen oftere enn gutter, men at det skjer begge veier det har jeg erfart.

6. — Jeg ser ikke noe nedverdiggende i det for jenter, for jeg er evt. like god.

7. — JA!! Men jeg tror også at gutter kan være kyniske, og det å være kun kyniker er sjeldent positivt.

CECILIE, 17

1. — Ca. 2—3 ganger i måneden, men jeg går oftere på privatfester. Jeg synes ordet kjøttmarked ikke er dekkende for de stedene jeg pleier å gå. Men jeg har vært på steder som kan betegnes slik, men der liker jeg meg ikke!

2. — Det er egentlig enklere å sjekke en man ikke kjenner, mindre forpliktende. Etterpå kan det kjennes ekkelt og tomt, innimellom føles det slik mens man sjekker, men da får jeg noia, og stikker av.

3. — Selvfølgelig kan det bli varig, men som oftest ikke. Jeg tenker ikke på det i øyeblikket, men da er man jo ofte litt rusa og tenker ikke så langt.

4. — Ja, kanskje, har iallfall følelsen av at gutter på min alder er interessert i å ha sjekka flest mulig damer, for å skryte til «gutta». Mens jenter ofte vil ha noe mer varig.

5. — Ja, det tror jeg egentlig at jenter gjør, for det bygger opp om samfunnets normer, og at det fortsatt sitter ganske dypt det med å finne en type og gifte seg med. Man er ikke likestilt til å nyte en seksuell opplevelse på samme måten. Man har følelsen av at det må være noe mer.

6. — Jeg håper og tror ikke det! Jeg tror ikke det gjelder i mitt miljø iallefall. Der kommer vi igjen innpå det at jenter ikke skal ha et uforpliktende sex-liv.

7. — Nytelse for nytelsens skyld? Ja, selvfølgelig, hvis det er helt kulant for begge parter. Selvfølgelig er det jo trist hvis det dukker opp uventete følelser for den ene parten, men det er et sjansespill man ikke kan komme bort ifra. Selv ville jeg ikke foretrekke bare sånne forhold, det er jo i det at den enes frihet kan gå ut over den andres.

ROAR, 26

1. — En gang i uka. På visse steder er det dekkende, men ikke alle, det er greit med sjekking på slike steder.

2. — Jeg føler meg ikke redusert, det er jo det som er moro! (kameratene hans som sitter og pilser rundt bordet ler, og kommer med kommentarer som: «Man må jo ha ferskt kjøtt, for faen!»)

3. — Det spørs på åssen dama er, hvis hun ikke er noe særlig greier det seg med en natt.

4. — Nei, ikke for meg personlig, jeg kan bare svare for meg sjæl.

5. — Det trur jeg ikke at kan hende like gjerne for gutter. Det hender sikkert ofte for jenter.

6. — Det kommer så mye an på åssen dama er, hvis jenta er pen ser jeg ikke ned på a, mens ei jente som ikke er pen ser jeg litt ned på. Utseende er det du legger merke til, ei pen dame ser du ikke ned på, for hun vil ikke være sammen med hvem som helst, du tenker bare på at du var heldig og er fornøyd med deg sjæl hvis du har klart å sjekke henne.

7. — I og for seg så ville det være negativt, for det er jo kynisk, kynisk av gutta, men det er jo bare sånn! Det beste ville vel være hvis gutta kunne nærme seg den måten jentene er på, så slapp du å sette opp den tøffe maska bestandig.

HEGE, 18

1. — Nei, ikke så ofte nå lenger, men før i tida var jeg

endel. Kjøttmarked er en ganske riktig betegnelse, men kanskje litt satt på spissen, iallfall på de steder der jeg går.

2. — Jeg gjorde det mye før i tida, men pga. kjipe erfaringer gjør jeg det ikke lenger. Jeg følte meg vel nedverdiget.

3. — Det tror jeg neppe i de fleste tilfelle. Du tenker sjelden at det kan bli varig, men det hender jo at man plutselig forelsker seg.

4. — Jeg tror det er veldig individuelt. Men gutter undertrykker ofte følelsene og vil se på det som en erobring.

5. — Ja, jeg tror at jenter føler seg mer utnyttet, jeg tror at jenter har lettere for å se følelsesmessig på det, men så lenge gutter bare ser på det som en erobring er det ikke rart at jenter sitter igjen og føler seg undertrykt.

6. — Jeg vet ikke om de gjør det, men det har de iallfall ingen grunn til! Jeg har aldri møtt noen jenter som ser ned på en gutt for det samme! Men tenk bare på de merkelappene man får satt på seg, om jenter fins det jo bare ord som: Sklie, tøs, hore, kjøttomslag, skreppe osv. Mens for gutta fins det bare ord som: Casanova, Don Juan og pikenens Jens.

7. — Det burde ikke være følelsesløst, men det er jo greit å

ligge med hverandre hvis begge parter føler seg likeverdige og er innstilt på det samme. Men jeg for min del har ikke noe særlig til overs for de gutta med den «feie over»-innstillinga, og håper at ikke også jenter blir sånn.

RUNE, 23

1. — Jo, jeg er ute ihvertfall annenhver helg, men først og fremst for å treffe venner, ikke for å sjekke selv om det jo hender.

2. — Ja, hvertfall prøve! Nei, jeg føler meg ikke redusert til et sexobjekt.

3. — Ja, de kan bli varige. Jeg tenner på to forskjellige måter, noen vil man bare feie over, hvis hun føler det samme er det helt all right, men hvis jeg sitter og prater med en og jeg liker henne kan det jo bli varig. Men det er sjelden man treffer noen på sånne sjekkesteder som det kan bli varig med.

4. — Det er så opp og ned, jeg kan ikke bli knyttet til en i løpet av en natt, men jenter er vel mer følsomme og knytter seg sterkere.

5. — Jeg trur nok at jentene kan føle seg utnyttet, men det kan nok hende at gutter gjør det og, selv om jeg sjøl aldri har gjort det. Det er forskjellig fra individ til individ.

6. — Jeg ser ikke ned på ei jente for vi er jo begge ute etter det samme, jeg har aldri sett ned på ei jente av den grunn.

7. — Ja, det ville være positivt, for det er ikke noe galt med sex bare for sex'ens skyld. Jeg kjenner jo selvfølgelig ikke alle gutter som flyr rundt i by'n her, men personlig synes jeg ikke at gutter er for kyniske.

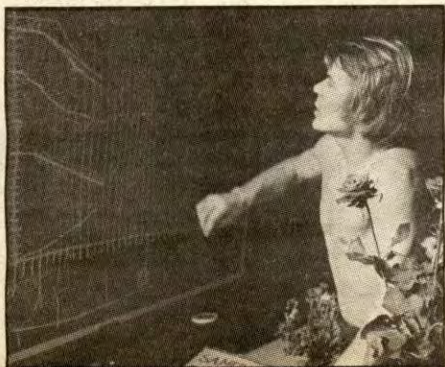
—Therese

KLASSEKAMPEN

Delseier

Gro Harlem Brundtland har de siste dagene lagt stor vekt på at regjeringa ikke har gitt etter for presset fra Samebevegelsen og de sultestreikende. Hun taler da blant annet til Finnmark Arbeiderparti, Høyre og andre utbyggingsfanatikere som har vanskelig for å svelge resultatet. For alle vet at statsministerens kraftfulle forsikringer er et spill for det parlamentariske galleriet. Realiteten er at hun og regjeringa har måttet bøye av for opinionen. Uten sultestreiken, samekvinnesaksjonen og den voldsomme oppmerksomheten fra massemedia, ville regjeringa gitt like mye blaffen i Lov om fortidsminner som den før har neglisjert samenes rettigheter i planleggingsperioden.

Uten de sultestreikendes og Samebevegelsens modige aksjoner ville regjeringa ikke ha gitt etter.

De sultestreikende har derfor all grunn til å hilse avgjørelsen som en innfrielse av et viktig krav og en seier for sin kamp. Vi har alle motstandere av Alta-utbygginga med oss når vi takker dem for deres innsats, offervilje og politiske kløkt i den kampfasen vi nå har vært igjennom. Deres aksjon er hovedårsaken til at myndighetene nå må ta spørsmålet om samenes rettigheter alvorlig også på andre områder.

Men samtidig er den samiske bevegelsen og Folkeaksjonen nødt til å tenke framover. For anleggsstoppen er begrenset både i kilometer og tid. Utbyggingsplanene er ikke oppgitt. Og blir det politiske presset borte vil kampen for Alta-elva likevel ende med et nederlag.

Det er fornuftig og nødvendig at de pågående aksjonene i Alta nå innstilles. Men denne demonstrasjonsstoppen må være like midlertidig som statsråd Rolf Hansens planer for anleggsarbeidet. Sommerperioden fram til valget er av største betydning. For det Arbeiderpartiet minst av alt ønsker i valginnspurten er nye storslag mellom politi og elveredder eller nye samiske aksjoner.

Dette krever forberedelser, opinionsarbeid og organisering. Noe av det viktigste vil bli å øke forståelsen for samenes situasjon som urbefolkning og undertrykt nasjon. Regjeringa håper nå på en Høyesterettsavgjørelse som nettopp ser bort fra samenes eiendomsrett til jorda og vannet i de aktuelle områdene. Derfor er det ikke Høyesteretts behandling, men utredninga og avklaringa om samenes rettigheter som er forutsetninga for en endelig avgjørelse i Alta-saka.

Vi vil derfor advare mot alle tendenser til å nedlegge kampen. Den aksjons-pausen som nå kommer trengs. Men den må også nyttes godt.

Ansvarlig redaktør: Sigurd Allern
Utgitt av Klassekampen A/S, Boks 83,
Bryn, Oslo 8.
Dagsavis for Arbeidernes
kommunistparti (m-l)

JON MICHELET I STILLA-LEIREN:

Jon Michelet skulle være godt kjent som forfatter og fast skribent i Klassekampen. Han har vært med på demonstrasjonene i Alta, og stilte villig opp til dette intervjuet for Folkeaksjonens pressegruppe i Gargia.

— Hva var det som fikk deg til å dra til Alta for å kjempe mot utbygginga, Jon Michelet?

— Det viktigste for meg er at dette er et angrep på Sameland, og at samene har vært offer for norsk kolonialisme. Denne politikken setter Norge i et dårlig lys internasjonalt.

Når det gjelder spørsmålet om nasjonenes sjølråderett, har jeg tidligere jobba mye med Svalbard, for å vise at Svalbard er norsk land på grunn av den virksomheten nordmenn gjennom åra har drevet på Svalbard. Disse erfaringene har vært nyttige å ta med seg her.

— Hvordan ser du på utviklinga den siste tida med hensyn til samene — mer militante aksjoner, Samebevegelsen osv.?

— Jeg ser på den med respekt og sympati. Denne bevegelsen måtte komme, den tvinger seg fram.

Da jeg først fikk høre om aksjonene til Samebevegelsen, gikk det kaldt nedover ryggen min. Jeg var bekymra for hva slags aksjoner som kunne komme. Men jeg skjønner samene bedre nå etter dette oppholdet.

— Tror du den siste utviklinga kan føre til terroraksjoner, f. eks.?

— Jeg tror ikke på terror eller sabotasje. Men jeg har tro på en hardere, mer aktiv form for motstand. Samene må sjøl få velge sine aksjonsformer. Det er egentlig vi som støtter deres kamp, og de må og vil være helt i fronten.

Jeg håper Folkeaksjonen vil yte støtte til Samebevegelsen, og at det blir god kontakt mellom Folkeaksjonen og de samene som aksjonerer.

— Hvordan ser du på forholdet mellom miljøkamp og andre politiske kamper? Jeg tenker på saker som lønns-kamp, krigsfare osv.?

— For å være ærlig: Jeg ville ikke ha kasta like mye krefter inn på ei elv som ikke rant gjennom Sameland. Sjøl om jeg følte en slags umiddelbar sympati, forsto jeg ikke Mardøla-aksjonen helt. Hvis

jeg skulle prioritere, ser jeg på den langsiktige kampen mot krigsfaren som viktigst i dag.

— M-l-bevegelsen har ikke hatt det mest positive synet på miljøbevegelsen gjennom åra? Hva mener du om AKPs syn den siste tida?

— Vi kom seint i gang med å forstå miljøbevegelsen, men jeg mener vi har gjort opp med de feila i dag. Det er også mange folk tilknyttet AKP — partifolk, folk fra Rød Ungdom og Studentforbundet — som har deltatt her i Alta.

Sjøl bruker jeg naturen mye — har vært på Svalbard og i Finnmark. I dag hadde vi en flott tur inn mot Cavco, og når man har vært der, virker det helt crazy å demme opp.

— Hvordan ser du på å jobbe her sammen med folk av forskjellige politiske avskyninger?

— Jeg føler mye til felles med de andre her, vi jobber for det samme målet. Dessuten er det lærerikt å jobbe med folk med andre oppfatninger enn en sjøl. Jeg har litt blanda følelser overfor den djupliggende pasifismen til en del folk her. Men jeg støtter fullt opp om ikkevoldslinja i denne saka.

— Andre land som er eller har vært sosialistiske, som Sovjet og Kina, sliter med alvorlige miljøproblemer, f. eks. kjernefysisk avfall og røyk fra tungindustrien. Hvordan ser du på naturvern i et framtidig sosialistisk Norge, sett i forhold til maksimal heving av levestandarden og utviklinga av de materielle forholda?

— Det finnes ikke noen resept for slike spørsmål i tradisjonell marxisme, fordi disse spørsmåla ikke var aktuelle da marxismen vokste fram. I dag debatteres dette både i AKP og SV, i diskusjonen om sosialisme på norsk.

Sjøl er jeg skeptisk til linja om heving av levestandarden dersom det blir sosialisme i Norge i vår eller i neste generasjon. Jeg tror vi først må rydde opp i den ugrea som kapitalismen har skapt.

— Ser du noen motsetning mellom natur- og miljøvern og kampen for arbeidsplassene?

— Nei. Det er for meg ufattelig at i den nasjonen i verden som har rikast tilgang på energi, makter ikke regjeringa å bruke oljepengene slik at den kommer til nytte for den industrien som virkelig trenger hjelp. Den kunne ha vært brukt på andre måter, men det vil ikke gi nok profitt til monopolene.

— Som kommunist, ser du på kampen for elva som noe mer enn naturvern og kamp for samenes rettigheter?

— Intellektuelle på «den andre sida», f. eks. Halvard Rieber-Mohn, har sagt at «revolusjonen mislyktes i Alta».

Men det har ikke vært snakk om noen revolusjon her. Som kommunist går man inn i aksjonen på lik linje med de andre, diskuterer det som skjer, og retter seg etter beskjedene fra ledelsen.

Men det er klart at man også har sine egne tanker. Jeg ser på dette som en del av klassekampen i Norge, og er ikke i tvil om hvilke klassekrefter som står bak for å få bygd ut elva. Det er de samme kreftene som ville ha oss inn i EF og vil ha ei forsert oljeutvinning. Nemlig toppene i privat og statlig kapital, som står bak DNA/Høyrekoalisjonen og slegger på.

Folk ser også at det blir brukt et organisert voldsapparat for å få gjennom utbygginga, og mange mister nok en del illusjoner om det norske samfunnet. Jeg håper folk lærer noe om samfunnet i videre forstand, og om sine egne krefter, gjennom denne kampen.

— Hva har du sjøl lært mest av gjennom å delta i demonstrasjonene i Alta?

— Det jeg har lært mest av, er å være sammen med folk, og oppleve hvor bra folk er. Det har gjort godt å komme seg ut av det elfenbenstårnet forfatterskapet lett kan bli, og spesielt for meg — en intellektuell som ble radikalisert gjennom ungdomsopprøret på 60-tallet — har det vært fenomenalt å se hva den generasjonen som kommer etter oss kan utrette. Folk fra «min generasjon» har for lett for å riste på hodet over ungdommen i dag — du veit, «disco-ungdom» og alt det der.

Jeg har også fått respekt for naturvernungdommen, og sett hva idealisme kombinert med praktisk, nevenyttig arbeid kan utrette. Men jeg er litt forbausa over hvor dårlig form noen er i. En gamling som meg hadde venta å bli forigitt av flere som er 10–15 år yngre enn meg.

Dessuten synes jeg det er lett å se hvordan kjønnsdiskrimineringa faktisk blir opphevet ute i felten.

— Hvordan ser du på framtida for kampen for elva?

— Vi vinner! Jeg tror det er to ting som kan gjøre at vi vinner. For det første, aksjoner fra den samiske befolkninga som blir mest berørt av utbygginga — Masi, Kautokeino. For det andre: En jamn innsats fra Folkeaksjonen utover vinteren med oppretting av nye Nullpunkter, pluss en kraftig sommeroffensiv. En ting er anleggsvegen. En annen ting er demningen. Jeg tror myndighetene bokstavelig talt må gå over lik for å få opp demningen.

Etter en valgseier for koalisjonen H-Sp-KrF tror jeg det

vil være politisk umulig å demme opp elva. De er nødt til å la Samerettsutvalget få jobbe ferdig før de gjør noe mer, og utvalget kan umulig komme til noen annen konklusjon enn at elva må vernes. Dessuten tror jeg DNA vil være nødt til å rense ut de mest rabiate utbyggingstilhengerne i egne rekker for å vinne fram igjen.

— Til slutt: Har kampen i Alta gitt deg inspirasjon til nye skriblerier?

— Det er viktig å understreke at jeg ikke er her for å skrive bok, men som demonstrant, på lik linje med de andre. Men jeg holder på med ei samling fortellinger — der kan det kanskje være noe. Men det blir nok ikke noe krim fra

Altareportasje ved
Folkeaksjonens
pressegruppe i Gargia

av Tone Edel Larsson 10 år

Dette er en skolestil som datteren til Bjørg og Halvard Larsson, bestyrere på Gargia Fjellstue, har skrevet. Hytta hun skriver om er en hytte som ungene på Gargia hadde. Den var bygget oppe i noen trær rett bak der leiren var.

Tirsdag den 13/1-81 kom demonstrantene til Gargia. De hadde leir helt til den 21/1 kl. halv 3. Da plutselig kom 3 stappfulle busser med politifolk og 7 militærbiler. Jeg var og så på da de begynte, først tok de ovnene og så teltene. Resten av sakene lå igjen på bakken. Demonstrantene som var i teltene satt igjen på bakken og frøs. Men da purkene skulle begynne å kjøre så sprang demonstrantene midt foran bilene og satte seg, men så sa en demonstrant at de skulle flytte seg. Demonstranten sa at de skulle gå og sette seg igjen, men da flyttet de ikke på seg heller. Purkene begynte å lempe dem inn. En dame ble sparket av en purk

rett i skrævet. De hadde visst trodd at hun var en gutt. En annen dame ble puffet i kanten av en bil og måtte til sykehuset. Hun ble kjørt med sykebil og en purk. Purken var imot utbygging, men han måtte gjøre det han fikk beskjed om ellers mistet han jobben. Da de begynte å rive ned hytta, da ble jeg sint. Roger så at de tok hammeren hans. Da sa han at prøv å gjett hvem sin hammer det er. Purken svarte det er sikkert folkeaksjonens hammer. Da sa Roger, nei, det er min, da sa den andre purken gi gutten hammeren. Jeg synes at ELVA SKAL LEVE.

Pressegruppa Gargia

Stilla. Og jeg overlater med glede dette stoffet til nordnorske og samiske forfatterkolleger.

— Har du noe spesielt du vil ha sagt helt på tampen?

— Ja, jeg synes det er synd at så få intellektuelle fra min egen generasjon er her. Det burde vært flere av dem.

Sa Jon M., pluss en masse anna. Intervjueren har forhåpentligvis fått med det viktigste.

Går helsebudsjettet til helvete?

Fra et kapitalistisk synspunkt vil det alltid være negativt å bruke penger på helsesektoren. Kapitalistene investerer helst penger i foretak som gir mest fortjeneste (eks. oljesektoren). For

dem er helsesektoren et nødvendig onde for å holde folk arbeidsføre. I et kapitalistisk samfunn vil en derfor alltid prøve å holde helsebudsjettet så lavt som mulig.

Etter en lang periode med nullvekst i helsebudsjettet i Oslo, kom første nedskjæring i 1980. Budsjettet for -81 følger opp med ytterligere ekstreme nedskjæring. Kommunen begrunner dette med at det ikke finnes penger. Kverna maler: spar, spar, spar!!

Hvorfor har Oslo kommune dårlig råd? Kommunens inntekter bestemmes av Staten, dvs. Regjering og Storting avgjør hvor mye penger som skal brukes på de forskjellige sektorer i kommunen. For disse pengene blir det kommunens ansvar å drive et forsvarlig helsevesen, og hvis midlene ikke strekker til, blir det Oslo kommunes problem. Som eks. kan nevnes regjeringas mål om å legge ned 4000 sykehusplasser rundt om i landet. Regjeringa foreslår ikke konkrete nedleggelser, men sørger bare for at kommunene har så lite penger at de blir nødt til å legge ned eller stenge avdelinger, og også hele sykehus. Krogstøtten og Betanien i Oslo var bare en begynnelse på denne galoppen — nye sykehus står alt i fare.

Foruten å bevilge penger styrer Staten kommunenes politikk via forskjellige lover/bestemmelser:

1. Staten fastsetter en lånekvote for hver kommune for hvert år, og bestemmer til hvilke formål det er tillatt å ta opp lån. Oslo blir f.eks.

nektet å ta opp store lån til utbygging av eldreomsorgen. 2. Staten fastsetter byggekvote for nye institusjoner for hvert år.

3. Staten bestemmer sjøl hvor stor del av driftsutgiftene ved helseinstitusjonene staten skal betale — den berømte rammefinansieringsordninga. Til og med 1976 dekket staten 70% av disse utgiftene. Dette gikk ned til 50% i 1977, og ved rammefinansieringsordninga i 1980 gikk prosentsatsen ned til 43% i Oslo. En reduksjon fra 50—43% vil si i kroner: 200 millioner!

Et annet hovedpoeng ved denne nye ordninga er at Oslo, som alle fylker, må dekke alle utgiftene ved eventuelle nye institusjoner. Dette er en effektiv stopper for videre sykehjemsutbygging. Hvordan samsvarer dette med kommunens intensjoner om å prioritere de eldre og ressursvake?

Staten bevilger altså mindre penger til kommunene. Betyr så dette at staten har fått så dårlig råd? Statens oljeinntekter har økt fra 3,3 milliarder i -77 til i overkant av 25 milliarder i 1980. I år budsjetteres det med et overskudd på hele 10 milliarder. Av dette skal 7,4 milliarder brukes til å nedbetale statsgjeld. Dette betyr at regjeringa prioriterer en svært rask nedbetaling av gjelda i stedet for å opprettholde

standarder på f. eks. helsesektoren. Hvis regjeringa blir presset så hardt at den må øke statens bidrag til kommunene, så skjer det ikke annet enn at statens driftsoverskudd blir redusert, og det går seinere å betale ned utenlandsgjelda (den er i dag mindre enn et års forventet inntekt av oljen, og den er sånn sett ikke noe problem.)

Oslo har som storby en del spesielle problemer:

- En prosentvis større andel eldre mennesker enn ellers i landet. Befolkningstallet i byen vil etter prognosene synke med 3% inntil 1990, mens antallet eldre i samme tidsrom vil øke med 15%.
- allergi og luftveisproblemer er mer utbredt i Oslo
- alkohol og stoffproblemer er store
- Her bor mange fremmedarbeidere. Disse har økt sykkelighet, f. eks. pga. ekstremt dårlige boforhold
- store støyplager
- flere trafikkulykker med personskader enn på landsbasis, der det er flere dødsulykker.

Ut fra dette kan ikke Oslo se seg fornøyd med den fordelingsnøkkel som brukes. Det er ikke tatt hensyn til storbyproblematikken. Et av kravene våre er at Oslo får tilstrekkelig midler av staten til å drive et forsvarlig helsevesen:

I omlag 10 år har det vært erklært krise i helsesektoren i

Oslo. Spesielt det siste året med stadige innsparinger og nedleggelser har ført krise på randen av sammenbrudd.

Uansvarlig arbeidsforhold

I Oslo sykehusene er det et konstant overbelegg. Det finnes ikke ledige senger å oppdrive. Får du en plass i korridoren er du heldig. Ved medisinsk/kirurgiske avdelinger, som er hardest rammet er det en beleggprosent på 112—116%. Arbeidstilsynets øvre grense er 96%.

Til tross for økt arbeidsbelastning har bemanningen ikke økt. Dette fører til uansvarlige arbeidsforhold for personalet, stress/sykdom, og mange slutter fordi de ikke orker mer. Gjennomtrekken blir derfor stor.

At sykehusene er overfylte gjør ventelistene lange som vonde år. På Aker sykehus er f. eks. ventetiden for enkelte operasjoner over 2 år. Hva med den, som venter?

For å korte ned ventetiden presser man ned liggetiden, og skriver derfor ut pasienter før det er medisinsk forsvarlig.

Ca. 40% av pasientene i sykehusene er ferdig behandlede eldre som venter på sykehjems plass. I stedet for å bygge nye sykehjem, planlegger myndighetene å gjøre om sykehusplasser til sykehjemsplasser. Dette mener vi ikke løser krise, tvert imot. Selv om akutt plasser gjøres om til sykehjemsplasser, vil sir-

kulasjonen tort stanse opp, da det er over 3000 som står på venteliste til sykehjem. Resultatet blir et dårligere sykehustilbud. Dessuten vil ombygde sykehusposter være et dårlig/grotesk tilbud som et siste hjem for gamle og syke. Stoppes ikke denne utviklingen, vil flere og flere eldre dø hjemme uten å ha fått hjelp de har krav på.

Hva 81-budsjettet?

Dette er situasjonen før -81 budsjettet iverksettes. Og hva står det så i dette budsjettet? Jo, innstramningene skal fortsette. Budsjettet for -81 er redusert med 50 mill. i forhold til 1980 budsjettet. Generelt står det lite konkret om hvilke tiltak som skal iverksettes, antagelig fordi ingen våger å konkretisere det. Men noe står det:

- inndra 360 stillinger,
- skjær ned på ekstravaktbudsjetten
- ingen økning til hjemmehjelp/hjemmesykepleie
- plan om bygging av 7 nye sykehjem innstilles
- helse og sosialsektoren får redusert bemanning

Et helsevesen som på mange måter skriker etter ressurser vil helt klart bryte sammen hvis dette budsjettet realiseres!

Hva er blitt gjort?

For et år siden kjempet pasienter og personalet for å bevare Krogstøtten og Betanien syke-

hus. Aksjonen fikk stor støtte av befolkningen.

Ved medisinsk avdeling på Aker sykehus stengte verneombudet i høst inntak av nye pasienter. Dette var et nødkrik for å rette på en uholdbar situasjon for personalet.

2 timer politisk demonstrasjonsstreik mot Oslobudsjettet i november. Bre oppslutning fra organisasjonene i helse- og sosialsektoren. Motstanden ble også markert med fakkeltog. Kampen mot nedskjæringa fortsetter — støtt oss!

Vi krever:

- staten øker tilskuddet til Oslo komm. drastisk
- ingen nedleggelse av sykehusplasser
- bedre arbeidsforhold for personalet, f. eks. flere budsjetterte stillinger
- flere sykehjemsplasser
- økt bevilgninger til hjemmehjelp/hjemmesykepleie
- økt bemanning ved helse og sosialkontorene.

Vi oppfordrer alle til å sette seg inn i situasjonen. Ta det opp på arbeidsplassen din, diskuter konkrete tiltak/aksjoner! Det er planer om å danne ei «helsegruppe» for å mobilisere til 1. mai. Nærmere beskjed om dette vil komme i et seinere nummer av Rute 80.

Helsegruppa i Oslo Rød Ungdom

AUFs nye konkurrent

AUF påberoper seg å være fagbevegelsens ungdomsorganisasjon. HVORDAN en partipolitisk organisasjon hvor over halvparten av medlemmene er skoleelever skal kunne ivareta de unge LO-medlemmenes interesser, har AUF aldri uttalt seg offentlig om. Men nå har de altså fått en konkurrent: De Faglige Ungdomsgruppene (FUG) har for første gang i historien samlet seg. I en enstemmig uttalelse oppfordrer de deltakerne på LO-kongressen til å støtte et forslag om at da faglige ungdomsgruppene skal være LOs ungdomsorganisasjon.

I uttalelsen heter det blant annet: — Vi oppfordrer deltakerne på LO-kongressen til å støtte Bergen Faglige Samorganisasjons forslag om at ungdomsgrupper i samorganisasjonene skal være LOs ungdomsorganisasjon. Dette i motsetning til nåværende ordning, der AUF betraktes som LOs ungdomsorganisasjon.

Bergen Faglige Samorganisasjon er ikke den eneste som har sendt et slikt forslag til LO-kongressen. Det har kommet fra flere steder, blant annet fra Norges Jern- og Metallarbeiderforbunds avdeling 1 (Oslo).

LO har valgt AUF

Til AUFs forsvar skal det nevnes at det er LOs kongress som har valgt dem til sin ungdomsorganisasjon. Men likevel har AUF aldri gjort noe for å motvirke dette. De har bare akseptert denne sammensmeltingen av partipolitikk og interessekamp. Når en tar opp dette med AUF'ere, er det alltid de samme unnskyldningene du får høre: «Jamen, vi kan ikke noe for det. Det er LO-kongressen som har valgt oss». Når argumentasjonen ikke er mer offensiv enn det, vitner det om at AUF selv ik-

ke har så mye å forsvare denne ordninga med.

Fra flere av konferansens deltakere ble det presisert at målet i seg selv ikke er å komme AUF til livs. De kan selvsagt jobbe innenfor de faglige Ungdomsgruppene på lik linje med andre politiske ungdomsorganisasjoner. Men da må de gjøre det i egenskap av enkeltpersoner.

Liten aktivitet

Det er helelr ikke rart at den faglige aktiviteten blant ungdom er såpass liten som den er, så lenge det er en partipolitisk organisasjon aktiviteten må organiseres gjennom. Det vil jo si at for å bli med i «fagbevegelsens ungdomsorganisasjon», må du også ta stilling til alle de andre partipolitiske sakene AUF jobber med. Det er helelr ikke nok å ta hvilken som helst stilling — nei, du må jo støtte AUFs standpunkter i ett og alt. Bare på grunnlag av dette er en hel del, kanskje flertallet, av den fagorganiserte ungdommen avskåret fra å engasjere seg i faglig ungdomsarbeid, det vil si bli medlem i «fagbevegelsens ungdomsorganisasjon».

Som et alternativ til dette

mener altså de Faglige Ungdomsgruppene at å danne flere ungdomsgrupper kan være spiren til økt aktivitet. Fordi her kan alle jobbe aktivt uansett hvilke partipolitiske standpunkter de har. «Den faglige aktiviteten og interessen blant ungdom i fagbevegelsen i dag er urovekkende lav. For å snu denne utviklinga bør det opprettes flere faglige ungdomsgrupper i fagforeningene og samorganisasjonene. På denne måten kan ungdom sjøl gjøre den faglige aktiviteten mer tiltalende. Dette vil være et viktig bidrag til en sterk fagbevegelse i framtida med aktive medlemmer og tillitsmenn,» heter det i uttalelsen.

Bergen — et hakk foran

Gunnar Pedersen, sekretær i Bergen Samorganisasjon, holdt hilsen for konferansen. Han sa blant annet at det faglige ungdomsarbeidet har ligget nede. Fagforeningene har ikke evnet dette, sa han.

Konferansen samlet 55 deltakere fra 12 forbundsområder i LO. Initiativet til møtet var tatt av Ungdomsgruppa i Jern og metall i Oslo og de Faglige Ungdoms-

gruppene i Bergen. I tillegg til ungdomsne forhold til fagbevegelsen ble de forskjellige ungdomsgruppene aktiviteter diskutert. I en av innledningene ble det sagt at det største problemet i LO angivelig var at gjennomsnittsalderen øker med et år pr. år.

Det kom helt klart fram at på de områder hvor det finnes ungdomsgrupper, er aktiviteten atskillig bedret. Særlig gjelder dette i Bergensområdet hvor det blomstrer av ungdomsgrupper. Det eneste vi har å utsette på konferansen, er at det var noen deltakere som

tydeligvis satte all sin lit til kursvirksomhet. At kursvirksomhet vil løse alle problemer med lav aktivitet. Dette tror jeg ikke noe på!

Rune M.

Ung i fagbevegelsen

Eli Sjø arbeider som praktikant ved distriktssosialkontoret i Bergen kommune. Hun er organisert i Kommuneforbundet, og hun er medlem av Faglige Ungdomsgrupper (FUG) i Bergen.

I de siste årene har det politiske aktivitetsnivå vært relativt lavt i vårt samfunn. Vi har fått oppleve den berømmelige «høyrebølgen», og mange tidligere samfunnsopposisjonelle har resignert og mistet troen på et nytt og bedre samfunn.

Dette har også fått konsekvenser for den fagpolitiske aktivitet. Aktivitetsnivået innen fagforeningen er lav, og det har vært lite nyrekruttering. Gjennomsnittsalderen har dessuten vært høy blant de aktive, og det er relativt få ungdommer som er begynt å aktivisere seg i fagforeningsarbeid. Men samtidig som en har registrert disse negative tendensene, har det også skjedd noe nytt og positivt når det gjelder ungdom og fagpolitikk. Vi har nå fått opprettelsen av tverrfaglige ungdomsgrupper både i fagforeninger og samorganisasjoner. Den viktigste målsettingen for disse ungdomsgruppene har vært å

prøve å få ungdom mer interessert i fagpolitikk. I slike ungdomsgrupper er det først og fremst meningen å arbeide for konkrete saker som angår ungdommen spesielt, f. eks. lærlingspørmålet, arbeidsledighet, boligpolitikk, korttidskontrakter osv. Samtidig som en ungdomsgruppe på egenhånd må arbeide for disse spørsmål, er det ikke minst viktig å øve press på de respektive fagforeninger slik at disse sakene kan få en høyere prioritet både innenfor den enkelte forening og innenfor LO.

De fleste ungdomsgrupper er nylig opprettet. FUG i Bergen har imidlertid eksistert i mange år, men først i de senere år er det blåst liv i denne organisasjonen. Det gledelige nå er at stadig flere har sluttet seg til disse gruppene, og at et større antall har blitt aktive. FUG og de andre ungdomsgruppene har allerede klart å markere seg utad ved

forskjellige arrangementer der konkrete ungdomssaker er blitt tatt opp.

De forskjellige ungdomsgrupper er økonomisk avhengig av sine fagforeninger og samorganisasjoner. Dette setter snaturlig nok begrensninger for ungdomsgruppene selvstendighet. Ettersom de øker i oppslutning kan dette bli et alvorlig dilemma for FUG og andre ungdomsgrupper. Det er likevel stor enighet om at skal en nå fram med våre krav og meninger, er det nødvendig å jobbe innenfor fagbevegelsen slik at vi kan kjempe for ungdommens plass der. Det er tross alt dagens ungdom som er fremtidens fagpolitiske aktivister.

Eli Sjø

Blir Oslo Beurs bødler om ti år?

Oslo Beurs — gruppa som var en av de første «pønkeband» med egenprodusert plate, har kommet med produkt nr. to. En EP på størrelse med en singel, men den inneholder fire låter og spilles på 33. Alle anmeldelser jeg har lest av denne plata kritiserer lydkvaliteten som dårlig. I og med at alle andre har gjort det gidder ikke jeg å utbasunere dette — bare slå det fast.

Gruppa blir i en av Oslo-undergrunnens pønkefanziner harva over fordi de angivelig spiller for en «totalitær stat». (Sider du ikke ser i dagslys nr. 1). Sammen med et stort bilde hvor Oslo Beurs spiller på Rød Ungdoms sommerleir, ser jo dette «fryktelig» ut. Jeg har kun hørt en reaksjon fra en av bandets medlemmer på denne kritikken: — Den er jeg stolt av!

Den første låta, «Telefonkræk», starter med et gitarbuggi-lignende komp. Den handler om en teiting som sitter oppe helt til klokka blir både to og tre. Dette gjør han/hun kun fordi han/hun venter på en telefon fra sin elskede som skulle ut for å drikke øl. Telefonen ringer ikke, og

teitingen truer med at elsklingen skal finne han/hun i en blodig pøl. Visstnok er det meningen at teksten skal være ironisk, men jeg synes den er helt mislykket. Platas eneste svake låt.

Den neste heter «Skygene fra i går». Den handler om at det som var topp og helt riktig i går har spilt falitt om ti år. Altså; det nytter ikke å leve på gamle læresetninger. Ting må stadig vekk utvikles og fornyes skal de ha noen betydning. Dette gjelder både i politikk og musikk. Det nytter ikke å stivne i gamle former. Dette får Oslo Beurs godt fram i denne låta, som helhetlig sett, er platas beste. Den er melodios, og den avsluttes med et politiavhør samtidig som refrenget dør ut. Ryktene skal ha det til at tekstforfatteren tenkte på Pål Steigan(?) da han skrev denne.

På side to kommer «Tre uker». En disco-lignende låt med en utrolig fin og jobbig bassgang. Uten den hadde ikke låta vært noe. Låta handler om at ferie ikke bare er moro, men også slit-somt. «Jeg trudde at ferie var rekreasjon, men blei sjuk av en ny

person», heter det.

«I kø» heter det siste sporet. Den er enkel, men har en utrolig god melodi. Lenge syntes jeg dette var platas beste, men etter

hvert har den relativt dårlige teksten gjort den til en god to'er. Litt spesiell tromming og bruk av synthesizer og bruk av synthesizer og bruk av synthesizer på låta. Den har svirra rundt i hjernen og stadig dukket opp i et par måneder nå. Et godt emne for en slager. Teksten er som sagt ikke noe å skryte av. Den handler om hvordan det er å sitte i kø, og ikke noe mer. «Dem peller seg i nesa når det røde blir til grønt, dem fortsetter å pelle seg i nesa når det grønne blir til rødt», synges det. Om det er de seige partiklene i nesa, eller om det er trafikklyset som skifter farge fra grønt til rødt, er umulig å vite.

Alt i alt synes jeg plata er et framskritt for Oslo Beurs. De vi-

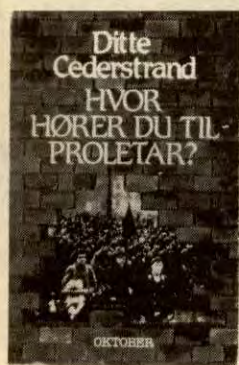
ser absolutt evne til å fornye seg og ikke stivne i gamle former. Hvis dette fortsetter, ligger de ikke an til å bli bødler om ti år. Men noe er negativt: lyden, tekstene kommer dårligere fram her enn på den forrige plata deres. Jeg synes også at tempoet kunne vært skrudd noe opp innimellom. Men på scenen mangler Oslo Beurs aldri tempo. Der oppfordrer de folk til å danse og tenke samtidig. — Det går faktisk an. Tekstene på plata ligger et hakk under nivået på resten av låtene deres. Hvorfor kom f. eks. ikke «Spisse albu» på plata? Men kanskje blir «Spisse albu» tittelen til en eventuell kommende LP, hvem vet? Kunne enda plateselskapet MAI få ut finger'n og tegne kontrakt med dette bandet... Dette er p.t. det mest progressive bandet som finnes, og samtidig spiller de rock! En utrolig sjelden kombinasjon. Vi står først i køen av elleville fans hvis vi noen gang får oppleve en LP med «børserne».

— Ska'mpen

KRAKK-produksjon 02

De uspurte svarer

Ditte Cederstrand:
Hvor hører du til
— proletar?
343 s. Oktober Forlag

Peter Strand, en ung arbeidsløs håndverker forlater kona Cilja og fem unger i København i tida like før 1. verdenskrig. Tyske aviser lokker med arbeid og bolig, og Peter drar sørover for å legge opp penger og skaffe familien eget hus. Han ender som gruvarbeider i Ruhr, uten muligheter til å oppfylle visjonene. Etter hvert som tida går og han bare så vidt greier å overleve sjøl, fortrenes Cilja og barna i København langsomt. Verdens-

Exmaoistenes dilemma

Claudie & Jacques
Broyles:
Steinenes glede —
Tilbakeblikk
i dagsedler
191 s. Dreyer.

CLAUDIE & JACQUES BROYLE

To franske ex-maoister (Claudie skreiv Kina-hyllesten «Halve himmelen», Pax 1975) forteller om og vurderer sin tid som maoister fram til 1975. — Og hvilke «maoister»? Slike ultrabokstavtro utgaver av arten trudde jeg faktisk bare hadde fantes i amerikanske undergrundsstegneserier. Men det er mer som skiller dem fra norsk maoist-tradisjon. I Frankrike var det flere grupper. Broyles-paret og gruppa deres var sterkt mot Stalin, men unnfalne og slappe i forholdet til dagens Sovjet. De ønsket heller ikke noe Parti. Dette, sammen med intrikate tankebaner prega av mindreverdigthetskomplekser i forholdet til gammel-«kommunismen»s tradisjonelt sterke posisjon i Frankrike, gjør store deler av boka fjern og uvesentlig for

norske forhold.

Forfatterne har grepet fatt i filosofen Albert Camus, og bruker ham som ideologisk ryggdekning i sine forsøk på å kople nazisme med marxisme. De kan sin Camus temmelig godt. Dermed framtvinger det seg endel tankevekkende utspill. Men de kan ikke sin Marx. — (Hva brukte de egentlig maoistperioden sin til?) Derfor faller de svært ofte igjennom, spesielt i omtalen av Staten. Boka blir prega av voldsomme svingninger; fra briljante sjokkangrep til uvitende magaplast. Det er mange gjentakelser og mye tomprat.

Anders A.

De Sjenerte

—Det blir forlangt at vi skal være kommunister, men nå er vi gått lei, erklærer De Sjenerte i «Hva skal vi si». —Vi vil synges om det som står oss nært og om det som står oss kjært (!), om det som irriterer mest og ikke det folk mener flest, fortsetter de og viser det ved å synges om valg av rusmiddel («Vi vil ha øl»), om bygdesnakk («Folk er rare»), og om atomvåpenopprustning («Atomkrig»).

Låte «Atomkrig» høres ut som broren til Devo's «Mongoloid». «Vi vil ha øl» er ei typisk «siste låt før stenging»-allsang med et enkelt og fengende refreng. Men den starter litt for brått, akkurat som om du setter på stiftene inne i åpninga. «Hva skal vi si» synes jeg ærlig talt er litt teit. Dere er vel ikke så pressa gutter? Men ålreit, jeg skjønner problemet.

I «Folk er rare» forteller De Sjenerte om hvem som er de egentlige teitinga på Jessheim. Det er tydeligvis ingen spøk å være avvikler der oppe! Til tross for et noe haltende arrangement og en sur stemme her og der, er møtet med Tor, Robert, Kåre og Bobo en koselig opplevelse. Jeg sier så absolutt ja til De Sjenerte!

Anders A.

De Sjenerte:
Si Ja Til De Sjenerte
Zado Records

Jannicke

Til tross for at «Svake mennesker» lå på Norsktoppen, var det nesten spent u-mulig å oppdrive den sjarmende skiva i Oslo primo mars. Til slutt fant jeg den i sjappa vegg-i-vegg med RU-kontoret.

Begge låtene på skiva retter seg mot usjølstendige folk. I «Sin egen stil» oppfordrer Jannicke oss til å våge å gå mot strømmen og være oss

sjæl. Låta er ei passe halv-rask, tung sak som umiddelbart tiltaler en Ramones-frelst. Men bassen er nok litt for kraftig.

«Svake mennesker» er ei krass utdriting av folk som ikkeer sterke nok til å stå imot røyke/drekkepress. Personlig er jeg enig, men tror du noen av dem som røyker & drikker vil bli overbevist, Jannicke?

«Svake mennesker» er ei forholdsvis dyktigframført reggae-låt. Ei 18-årig jente kunne lett ha driti seg ut med ei slik oppgave, men jeg synes Jannicke greier seg bra. Stemmen hennes har en lett metallisk klang med snert, og 11 års tilhold i Sverige har gitt henne en artig aksent.

Det er positivt at unge ferske folk - og spesielt jenter! - lager musikk sjæl. Men jeg ville ha foretrukket et av de mange små, uavhengige plateselskapa. De trenger hjelp til å kunne være et tilbud for fattige ungdomsmusikere. De kommersielle selskapa er ute etter «stjerner» og penger.

Anders A.

Jannicke:
Svake mennesker/
Sin egen stil

Talent.

Kjøtt

Mens Saturday Cowboys, Lars og The Aller Verste etterhvert har havnet på alle landets lepper, er nå Kjøtt ute med en ny singel, etter fjorårets enorme LP-bidrag. Ikke tror jeg at «Hue uten sanser/Clean Deal/Instamatic» vil bringe Kjøtt større rikdom og berømmelse, men klarer de å holde på sin stilling som norsk kultband nr. 1 i Oslos drabant-byer, burde det være

tusen ganger viktigere. (Jevnfor Lenins teorier om elitepartiet).

Så til forbrukeropplýsningene: Kjøtt har dreiet om - retning psykedelisk, dvelende, langsom rock & roll på denne singelen, riktig for å bore seg inn i nervesystemet på dem som måtte befinne seg i nærheten. Kjøtt fikser det med glans, tekster på norsk og helhetlige lydbilder så fete at du i nykter tilstand kunne gå gjennom en murvegg. Negative detaljer blir helt uvesentlige. Hvorfor si mer? Valget er enkelt, forbrukeropplýsning overflødig, du har råd til litt Kjøtt. Innspilt, produsert og distributert på/av MAI, arbeiderklassens eget plateselskap, det er vi stolte av.

Oppfordring: Spill Kjøtt på kassettspilleren din mens du smadrer byen natt til første mai.

SPY

Kjøtt: «Hue uten sanser/Clean Deal/Instamatic»
Fleisch/MAI

Babij Jar

Babij Jar er et band som ikke spiller reggae - inspirert musikk, ikke har norske tekster, og ikke engasjerer seg i kampen mot narkotika. Med andre ord, helt uinteressant for RUTE 80's lesere. Bla videre.

Feil? I Oslos rock & roll-miljø har Babij Jar det siste året etablert seg som det mest massivt bråkete bandet på scenen. Disse fem gutter med forkjærlighet for høy musikk, har nå gitt ut en singelplate (tre spor) som overrasker på godt og vondt. Hvem hadde trodd at Babij Jar ville prøve seg på en pur pop-singel? De tre låtene rekkfølge: «Ice Age» viser at bandet kan spille rent og pent,

men jeg synes melodien er for svak og produksjonen virker for lite gjennomtenkt til at det blir noen virkelig gode poplåter ut av det. «Babij Jar» er en mer depressiv dystre sak, med gestapound og maskingeværso. Den burde vært et par minutter lenger for å bite seg skikkelig inn i sjela, men «Babij Jar» er likevel svært bra. «Eternity» har det «Ice Age» savner - flyt i melodien og ålreit produksjon. Dette er god pop-musikk, og inkluderer et fantastisk lekkert guttekor i refrenget: Sha-la-la-la-ba-by. Platas beste kutt.

En dristig poppete singel fra et respektabelt avvikerbånd. Personlig foretrekker jeg Babij Jars rosa støystorm slik den er ute, med mer eller mindre forberedte uhell og feedback oppå enkle heavy metal/pop/punkriff, alle basene er like teite. Tør en håpe på at LP-forsøket blir innspilt live?

«I've got my kicks in Babij Jar». Lett omskrevet Sinatrasitat.

SPY

Babij Jar:
«Ice Age»
Zado Records

OBS!

Obs.obs: Gjør ditt favorittband en tjeneste - både Babij Jar og Kjøtt er ute etter øvingslokale, hjelp dem. Redaksjonen videre sender tips.

Redaksjonen har i den senere tid fått en del henvendelser fra folk som har tegnet abonnement, betalt og gjort alle sine plikter for å få avisa tilsendt i posten, men allikevel har avisa uteblitt. Dette er jo et savn selv den mest toleranteste jævel må bli irritert over. Vi i redaksjonen tror at sårne feil kommer av at vi for ikke lang tid tilbake gikk over til DATA når det gjelder utsending av avisa. Vi orket ikke lenger nattelange dugnader med alt for få deltakere på. Imidlertid ser det jo nå ut til at overgangen (alt er jo en overgang) har skapt uventede problemer og uventet irritasjon. Dette beklager vi på det sterkeste. Alle som har eller har hatt problemer av den typen som er nevnt over kan fylle ut skjemaet under, sende det til oss også skal vi se om vi ikke kan ordne opp. Du som leser dette og som ikke abonnerer enda, kan stikke til helvete og bli der til du har tegnet abonnement eller har frys i jæl!

Navn:.....

Adr:.....

Mitt problem er:.....

SPYTT UT I RUTE 80

Myk mann = lat mann

En del gutter har i den siste tida hevdet at kvinnefront-jenter m.fl. har krevd en ny kjønnsrolle fra gutter, men at vi kutter handa av dem når de prøver å forandre seg. Konklusjonen deres er: Egentlig ønsker jenter seg den gamle tøffe stilen. Myke menn har ikke tjangs hos jenter osv.

Nei, «myke menn» virker sjelden tiltrekkende eller inspirerende på meg, når dette tydelig er en til-lært måte å være på. Ingen er vel lenger særlig begeistra for begrepet «myk mann». Fordi det etterhvert er tillagt et utall av betydninger og personlige vurderinger. Men jeg vil likevel ta utgangspunkt i ordet «myk mann».

Hva i all verden er så verdifullt med mykhet i vår tid? Vi lever i en hard verden som krever

en rekke andre egenskaper enn mykhet hvis noe skal forandres. Dette har jenter som har drevet kvinnekamp oppdaget for lenge siden. Betyr det at jeg ikke ønsker at folk skal vise følelser, være gode mot hverandre osv.? — Så klart ikke!

Men jeg orker ikke at verken gutter eller jenter gjør dette til en altomslukende stil. Dessuten opplever jeg at den såkalte forandringa disse guttene har gjennomgått er svært så overfladisk. Man har skjont at noe må endres og grepet til det nærmeste — forandret imagen. Et image som glir glatt inn i en tilbakelemt stil som ikke krever for mye.

Det finnes mye politisk og kulturell bevegelse for tida, men det er samtidig massespredning av apati og mismodighet. Myk mann-stilen glir glatt inn i denne delen av 80-åra. Både jenter og gutter trenger styrke, stolthet og grundig forståelse hvis kjønns-

rollemønstre skal endres. Det er like dumt å skjule sine svakheter ved alltid å være myk som ved alltid å være tøff. Sorry myke menn, men gudskjelov er ikke vi jenter så letturt! Det er ikke nok å se oss dypt inn i øya og forstå oss så vel. Dere må gå i dybden og sette dere inn i grunnlaget for rollemønstrene. Dessuten trenger vi jenter hjelp og støtte til å erobre de områdene som tradisjonelt er forbeholdt menn. — Både når det gjelder kunnskaper og aktive pågående holdninger.

Hvordan skal det bli mulig hvis alle konsentrerer seg om de «nære ting»? Min erfaring er at den stilen styrer rakt inn i tradisjonelle roller. — Hvor gutta dirigerer, men mer kamouflert enn tidligere.

Jeg ønsker på ingen måte at alle skal kjøre den samme stilen. Det som er viktig er at gutter ærlig og åpent vurderer hvordan

de kan nedkjempe sine egne former for jenteundertrykking. Det betyr ikke at en plutselig skal bli usikker og forvirra på alt mulig. Vi jenter trenger som nevnt nettopp å lære en masse av de kunnskapene gutter ofte har. Vi trenger både deres og vår egen styrke og dristighet for å bekjempe porno, arbeidsløshet, politivold osv.

Det er et mål at kjønnet ikke skal være det som bestemmer nesten alle menneskers egenskaper og forutsetninger. Vi må jobbe for en tilnærming, men la oss slippe en samling i bønn. Det gutter absolutt bør lære av jenter er evnen til å snakke åpent om sine egne styrker og svakheter, innse sin begrensning og vise omtanke og forståelse for andre.

Men myke menn har gått for langt!!

Ellen

Et forsvar for den myke mann

Jeg er drit lei hetsen mot myke menn. Hetsen mot myke menn har blitt høyeste mote blant progressive jenter. Alle er så lei av de såkalte usexy amøbene som har fått passet sitt påskrevet: myk mann.

Kvinnekampen har hatt stor framgang i de vest-europeiske landa. Kvinner har krevd likestilling og rett til arbeid, egne følelser og seksualliv. Kvinner har også stilt krav til menn. Mange menn forandret seg som følge av kravene fra kvinner. Nå

er det flere menn som passer unger, vasker opp, kort sagt, de tar sin del av pliktene i hjemmet som kvinner før hadde eneansvaret for. Mange menn så at mannsrollen også var en tvangstøye for deres følelsesliv og seksualliv.

Så kommer motreaksjonen. Dagbladet gjengir en fleipete artikkel om de forskjellige typene av myke menn. Den viktigste varianten er den myke mannen som snakker om kvinnesak i timesvis bare for å komme i buksa på jenter. Mange progressive jenter grep anledningen begjærlig. De krevde harde

menn som sjekka og ikke prata om følelseslivet sitt. De krevde at jenter igjen kunne kle seg sexy. Kort sagt, de krevde at klokka skulle skrus tilbake til før kvinnebevegelsen fikk vind i seila. Hetsen mot myke menn, som egentlig er et krav om at den gamle mannsrollen skal innføres igjen, et krav om menn med hår på brystet og fitte i blikket. Disse er tydeligvis lettere å hankses med enn pratsomme myke menn. Takke meg til.

Sjøløst har ikke alle menn lyktes like bra i å forandre seg. Mange kommer ikke lenger enn til å prate forståelsesfullt om

kvinnesak, mens praksisen forblir den samme gamle. Men hetsen mot myke menn fører til at de menn som har prøvd å forandre seg blir redde for å gå videre, og hetsen fører til at færre og færre menn forsøker å forandre sitt eget forhold til kvinner/jenter.

Derfor må vi kjempe med nebb og klør for at begrepet myk mann blir luket ut av språket raskest mulig, og at det ikke lenger må brukes som muntrasjon i festlige lag. Jeg er drit lei hetsen mot myke menn.

Bjarne

NÅ

SMUKKEN!

HAR DU VIRKELIG

VÅGET Å SNIKE DEG

UNNA ET

ABONNEMENT PÅ

RUTE 80?

Er du også, kjære leser, en av disse såkalte »myke menn» som sniker seg som gummistriker unna våre abonnementsververe?

Hvis dette er det sørgelige faktum, eller hvis du ganske enkelt ikke abonnerer, send da inn den slippen du kan skimte her på sida etsteds, til oss. Vår adresse er som før, opp ei trapp og inn ei dør.

HIPP HURRA! ENDELIG BLE JEG SPURT!

Jeg tegner sjølvklårt et årsabonnement på den emnente blekka deres. Jeg betaler intet nå, men holder omtrent 30,-kr. klare til den eventuelle postgiro-innbetalingsblanketten dere sender meg.

Send kupongen til Rute 80, Boks 4702, Sofienberg, Oslo 5.

Navn:

Adresse:

Postnr. og -sted:

EN PRESENTASJON AV NATUR & UNGDOM I BERGEN:

Kun naturfreakere?

Oddleiv Vik er 16 år og går i første klasse på gymnaset. Som en gjennomsnitts Natur & Ungdom'er kan han fortelle at Natur & Ungdom slett ikke kan betegnes som «naturfreakere». — Det vi driver med er aktiv natur- og miljøpolitikk, sier han.

Reportasjen er laget av
Natur & Ungdom i Bergen

— Når jeg tenker på Natur og Ungdom, så ser jeg for meg naturfreakere som samler blomster og går på tur. Er det det dere gjør her i Bergen?

— Nei, hvis du trodde det vil du bli mektig skuffet. Vi er nemlig ikke noen Herbarieklubb sjøl om vi syns det er OK å komme seg ut i naturen. Natur og Ungdom (NU) driver med aktiv natur- og miljøpolitikk.

— Aktiv natur- og miljøpolitikk???

— Ja, det betyr f. eks. at vi tar opp lokale natur- og miljø saker som trafikkproblemene i Bergen. Men vi diskuterer også Altasaken og oljeboring og atom-

kraftverk og bilisme og . . .

— Ja, ja, Det høstes jo voldsomt ut det. Masse gode tilbud til diskusjonsentusiaster og møtediggere. Får dere gjort noe konkret med disse sakene også?

— Vi synes det er viktig å sette seg skikkelig inn i sakene, og derfor har vi møter og seminarer. Sjølsagt så forsøker vi å gjøre noe også. Vi har samlet inn penger til Alta f. eks. Den siste aksjonen vår var i januar, og den dreide seg om trafikkproblemene i byen.

— Trafikkproblemer, ja. Jeg ser du har et merke med «Pedalkraft jatakk». Er det sånn at dere er imot biler og alt som går med motor?

— Vi er for at det skal bli bedre

plass til folk og sykler i trafikken. DESSUTEN ønsker vi å kunne puste skikkelig i byen! For at dette skal gå an må det bli slutt på redusert privatbilismen. Offentlige kommunikasjonsmidler må bygges ut. Det må være rimelig og greit å reise med dem, og folk må få som vane å bruke bilen bare til «best».

— Jeg har sett i avisene at dere ikke bare er opptatt av trafikkspørsmål. NU uttaler seg stadig mot vannkraftutbygginger, mot atomkraft, mot oljeboring nord for 62. br.grad og mot varmekraftverk også. Ender vi ikke opp med et samfunn uten energi på denne måten?

— Energi må vi ha. Spørsmålet er om vi må bygge ut mer enn det vi allerede har gjort. NU mener at det ikke er nødvendig. Nå må vi spare på energien og

utnytte den best mulig. Storingen sløser bort enorme mengder energi som kunne vært brukt. Det går også an å spare ved å ruste opp små kraftverk, og ved å bedre ledningsnettet.

— Så dere tenker energipolitikk som det heter?

— Ja, men ikke bare det. Vi synes det er rett at de som kommer etter oss får noe urørt natur og rutte med de også. Hvis ikke ungdommen slåss for det sjøl ser det ikke ut som om det blir rare greiene igjen i dette landet. Nesten alle de store vassdragene er jo allerede utbygget . . .

— Du høres nesten bekymret ut. Syns dere fremtiden ser mørk ut?

— Alle må bli bekymret når en ser på hva som skjer med naturen og miljøet rundt oss! Altautbyggingen er en sak. Tusenvis av oljeskadede fugl er en annen. Folk er nødt til å gjøre noe for å stoppe dette her. Derfor prøver vi å gjøre ungdommen til Natur og Ungdom'ere!

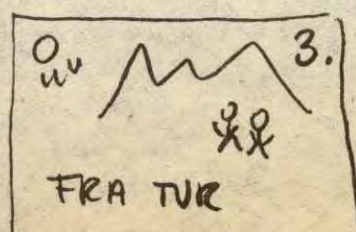
Andre boller for bilistene

Vår siste aksjon rettet seg mot privatbilismen. Boller og løpesedler ble mottatt med godt humør av folk i køen. Sjøl om boller ikke løser trafikkproblemene i Bergen får de kanskje folk til å tenke litt. Det er jo helt vanvittig med tusenvis av biler med en sjåfør og et stykk matpakke inni! En ting er at luften blir heller usunn — en annen sak er at det egentlig blir kjempe-dyrt for samfunnet.

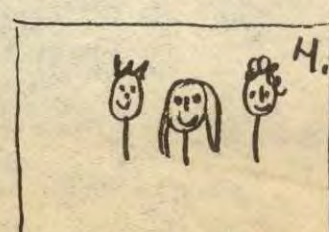
Grønt for uten gift

I Fana har natur og ungdom-folk leid seg et jordstykke. Til våren skal de plante og grisle her. Poenget er å dyrke frem grønnsaker uten å bruke giftstoffer. Kunstgjødsel og sprøytevernmidler er bannlyst. Disse forurensere nemlig, og dessuten ødelegger de den naturlige prosessen som skjer i jorda. Mens de venter på våren samler de inn gamle ski som skal sendes til Alta . . .

Tur er gøy

Folk har godt av å komme seg ut av og til. NU arrangerer turer både for trøtte sofagriser, og for spreke fjellfolk. På seminarene blir det alltid lagt opp til en tur eller to. Om sommeren har vi vandrelreir i fjellet (alltid like vellykket!).

Frisk norsk natur og ungdom

Natur og Ungdom finnes ikke bare i Bergen!!!! Faktisk er det lokallag over hele landet. Noen av dem har masse forskjellig på gang. Andre gjør mindre av seg . . . Men har du lyst å undersøke hvordan det ligger an med NU der du holder til, så kontakt NU-kontoret i Oslo.

Sjarm og grusomhet i India

« . . . gamle hender som grafser i en søppelhaug, et lik på en kjerre, en gammel mann kledd i støv og laser, glade butikkieiere som tørker svetten over kokende gryter, innbitte rickshaw-syklister som nirøyker på «beedies», rullede tobakkblader som holdes sammen med en hyssing, og andre turister som rusler rundt i den gripende takten; rytmen i Dehli.»

Panah Ganj heter strøket. Bazaar Street er gaten. Upkar er hotellet. Metropolis er mat. Jeg sitter ved et stearinlys. Det lyser for meg. På bordet kommer det mat. Jeg eter meg mett. Rett over gaten bor vesle Sangi. Han skriker hver natt jeg prøver å sove i New Dehli.

Connaught Place er et symbol på engelskmennenes dårlige arkitektoniske smak. Massive, firkantede fasader vender ut mot «the circle» — parken, og for en turist som kjører i buss rundt byen må det utvilsomt virke majestetisk. Det er en bløff og Connaught Place er en lite sjarmerende del av Dehli. Buisness er nøkkelordet, men aldri er skillelinjen fattig og rik så skarp som her. Utenfor bankene står tiggerne som

minner deg om at du er i India som turist og at du aldri kan bli noe annet enn en pengekilde for tusener på tusener av indere. Hver gang du har vekslet en travellers-sjekk pålydende 20 dollars, er du styrtrik i India. Du kan spise, synge og være glad — glad inntil du treffer mannen som viser fram et amputert bein og hinker etter deg med trekrykken sin.

Sko- og øre-service

Det er «the circle» — parken innenfor de flotte britiske monumentene fra tiden før 1947 — slutten på engelsk kolonialisme i India, jeg vil fortelle om. Tilsynelatende er det et fredelig sted, hvor slitne indere slapper av, sover ut rus, eller er søvnige etter en lang og søvnlos

natt på gaten, inntil en søvning turist legger seg ned på det nedtrampede gresset. For plutselig strømmer noen av vandrerne i parken til. En har en skopussereske med seg, en annen en klut (det er massøren). Andre har nåler — spisse i to ender og vattedott med seg og gjeitt hva de gjør? Rensker ørene dine. Akkurat som om ikke trafikken er brøllende nok, selv for et kraftig filter av ørevoks. Alle har en bok hvor utenlandske freeks har nydt behandlingen og skrevet om hvor friske de ble på sinn og frelse. Mens du leser de tåpelige hvites skrivelier, har du ikke lenger sko på beina, massøren knar slitne legger og en nål med bomull på tuppen graver ut den ene gule øre-

vokskladden etter den andre. Du er beseiret og må punge ut. Benytter anledningen til å prate med dem og de kan fortelle om tider i Nepal og andre hjemsteder. Helt til du møter blikket til et plirende gutteansikt. Han er en 5—6 år. Han har ikke sett annet enn New Dehli og Connaught Place er hans hjem. Hvor lenge kan han leve slik; kledd i laser, med et krypende og nedverdiggende arbeid og lite penger. Så lenge han arbeider. Arbeidet er hans liv. Han gir av hele sitt hjerte når han kliner på restene av skokremen og pusser for harde livet. Massøren knar hodets sentrum og buster til håret. Han mener du er en gud. Snart brøler trafikken mot deg; det virker som alle ligger på hornene samtidig og du virrer med hodet for dette er en del av India du misliker, men som du samtidig er en del av og opprettholder. Etter en stund reiser du deg opp med mjuke og opplagte legger, vilter frisyre, og med en hørsel som et rovdyr. Rister litt på ulenkelige armer og hender som nettopp har delt ut smårupier, vakler mot gatene, blir praiert av en

taxi og tilbys hasj av sjåføren. «Very cheap. Good stuff!» Da syns du India er det rareste stedet du har vært. Etterpå går du inn i banken og får 150 rupier.

Rytmen i Dehli

Ute på gaten beveger du deg etter trafikens bevegelser og befinner deg i et inferno. Borte fra boulevardene. I trange smug. Fargene er fantastiske. De mest fantasifulle matvarer tilbys og kvinner i sari og fillete bønder frakter varer på håndkjerre, bak en okse eller på hodet. Og lydene er alt fra varetilbudene, klemte fra syklistenes ringeklokker, diskutende indere, rickshaw-kjøernes psst!, de hese ulkene til de motoriserte rickshaw/taxiene, hylene fra unger som leker rundt kjerrehjulene, mellom bodene og trafikken og alt som det voldsomme, intense livet kan framtrylle! Man tror at i dette myldret er det umulig å overleve; finne en mening i, men merker at etterhvert finner du takten til de møkkete fotbladene foran deg, glir langsomt i en vuggende, svingende rytme, du snidder tra-

fikken på en utrolig selvsikker måte og er gang på gang i nærheten av å bli påkjørt; men holder takten og lever hardt. Riktig hardt. Inntrykk på inntrykk ruller forbi som i en film: Noen gamle hender som grafser i en søppelhaug, et lik på en kjerre, en gammel mann kledd i støv og laser, glade butikkieiere som tørker svetten over kokende gryter, innbitte rickshaw-syklister som nirøyker på «beedies», rullede tobakkblader som holdes sammen med en hyssing, og andre bleike turister som rusler rundt i den gripende takten; rytmen i Dehli. Midt i dette infernoet av liv bor vi, lever og ånder i et rom omgitt av mur, bestående av to senger, et bord og stearinlys. Hotell Upkar har liv i 24 timer og hotell-vaktens hamring i gatesteinene med stakk holder deg våken selv midt på natten. Men du erfarer så mye, lever så intenst, reflekterer og lengter ikke bort. Inderne gir innblikk i et liv i en pengeverden med sjarm og grusomhet.

New Dehli 30/1-1981
Rune A. Berg

Jenter — drit i kvinneunder- trykkinga

Gjest i ruta

Marit Mathiesen

Marit Mathiesen er 24 år gammel, utdanna postfunksjonær og kommer fra Tromsø. For ikke lenge siden debuterte hun som soloartist med LP'en «Tenk om . . .». Rute 80 traff henne i Oslo og spurte: Hva i all verden gjør du her?

På plata med Ny Von sier du klart ifra: «Æ vil aldri slå mæne' i Oslo.»

— Jeg tror det er bra å røre litt på seg. Folk har lyst til å se seg om, og jeg syns vi skal gjøre mest mulig det vi har lyst til.

— Så det hadde ikke noe med den musikalske karrieren å gjøre at du dro til hovedstaden?

— Mange har spurt om det. Og det er klart det er mye som er lettere her. I Tromsø kunne du risikere å få tak i bassist og gitarist, men mangle trommis hvis du skulle lage et band. Her er det lettere. Vi er igang med å lage band nå. Så får vi begynne å øve og se hva det blir til.

Rock

Det er rock Marit vil spille og er opptatt av.

— Det er en misforståelse at rock og å «være drita» henger sammen. Rocken har sammenheng med å være rastløs, rotløs og søkende. Hvem som helst kan ikke spille den musikken.

— Hva med rocketekstene? — Tekstene er viktige. Men du kan ikke få med så mye i en rocketekst. Jeg tror teksten må være enkel, men det den sier skal være viktig og presist.

— Hvordan oppfatter du det sjøl å stå på scenen?

— Du vil gjerne at folk skal vurdere det du lager utfra hva

det er. Men du får høre at du får masse gratis fordi du er jente og fordi du er nordfra.

— Du synger stort sett om jenter — hvorfor det? Du er jo opptatt av mange andre ting også.

— Når du har tatt standpunkt til en masse saker, sann som jeg, er det mange som syns du skulle ha med alt på plata. Men det er jenter — deres liv og hva de tenker jeg veit mest om. Derfor synger jeg om det nå.

— Ja, hva mener du om jenter og kvinnekampen?

— Det du ønsker er å bli akseptert som menneske. Skal kvinnekampen alltid diktere livet for jentene? Hvis du hele tiden skal ha den intellektuelle

bevisstheten om kvinneundertrykking, får du aldri være deg sjøl.

Ha med meg mest mulig

Du befester den på en måte ved hele tida å kartlegge den. Jeg har lyst til å riste det av meg og liker ikke perspektivet om at kvinnefrigjøring kan vi først oppnå under sosialismen — og ikke da engang. Jeg vil ha med meg mest mulig nå mens jeg lever.

— Men det er et problem for mange jenter å være seg sjøl — å drite i kvinneundertrykkinga.

— Jeg trur jentene lar seg styre altfor mye av kjærlighet. Hvis et forhold ikke går, går resten i dass også. De har ikke noe annet å bygge livet sitt på. Det trur jeg kommer av at mange jenter ikke har funnet det som er deres eget — det som er dem sjøl.

Vi spurte Marit om det er noe annet hun er spesielt opptatt av og hadde lyst til å si noe om. Svaret kom raskt:

HASJ

— Først og fremst er jeg imot legalisering. Og jeg er bekymret for utbredelsen — også utbredelsen i musikkmiljøet. Jeg syns det er bra at Rute 80 tar opp problemet, men jeg

mener at progressive samtidig må ta opp sitt eget alkoholforbruk til vurdering. Det er negativt å ruse seg, og det gjelder også å ruse seg på alkohol.

I debatten i Klassekampen sa alle uansett hva de ellers mente, at arbeiderklassen trenger å ruse seg, de har det så fælt. Jeg syns det er å gjøre folk mindre enn dem er å si at de må ruse seg. Folk har så mange ting i seg sjøl, så mange ressurser de kan hente fram og bruke i stedet. Det vitner om så lite stolthet når de bare kapitulerer og putter innabords.

Elise Wærenskjold

Politiadvarese om nazi-
HØYRE-EKSTREMISTER I OSLO
Lager våpen
nå vrkesskole
Våpenlager funnet i villi
«Kontakt med stjål våpen»
Kl... Klan
HATET
kommuniste
Dagbladet
«Ørneredet» på
TO LIKVIDERT A
NAZI-KOMMANDO
Våpentyveri, nazisme
g henrettelse
NAZI-MORDE
Forsvaret luker
ikke ut fascister
Nazi-gr

Den som graver en grav for andre..

Det er noen som steller i stand eksplosjoner
det er noen som avlytter telefoner
det er noen som har klokkertro på sterke personer
som samler på skytevåpen og patroner
som rotter seg sammen i bykjernen
melder seg frivillig i heimevernet

(The Aller Værste på LP-en MATERIALTRETTHET høsten 1980)

